

NİÇİN
KARIMIN
RESMİNİ
ÇEKTİRMİYÖ-
RUM ?

Yazan: AYHAN İŞİK

Birinci baskısı
20 günde satılıp biten
Roman:

sinematek.tv

Yusuf Ziya Ortaç'ın bu romanı, güzel türkçenin
en güzel romanıdır.

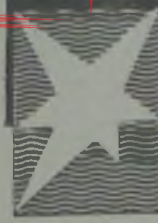
En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak,
beş renkli kuşe kuvertür.

Fiatı: 5 Lira.

Umum Satış Yeri : AKBABA Yayınevi, Divanyolu,
Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, İstanbul.

SİN - 7

PRZ - 5

sinema

21 HAZİRAN 1961
CİLT : 2 SAYI : 32
FİATI : 150 KURUŞ

Sahibi : Turhan BOZKURT

Yazı İşleri Md. : Rebii YURDATAP

Hazırlayanlar : Tolun AY, Hayri CANER,
Kudret YÜKSEL, Orhan ÖZTÜRK

YAZI ALİSİ : Sadri ALIŞIK, Tolun AY, Hayri
CANER, Ülkü ERAKALIN, Oğuz EROL, Oktay OKAN,
Agâh ÖZGÜÇ, Güngör ÖZSOY, Yücel ÖZTURAN, Or-
han ÖZTÜRK, Halit REFİC, Merâl SAYIN, Engin SU-
NAR, Özyaz SUNAR, Engin ÜNSAL, Melih VASSAF,
Kudret Yüksel, Kaya A. ZEREN.

FOTOĞRAFLAR : BELLÂ FOTOĞRAF Stüdyosu, Fazıl
DURUKAN ve Foto STİL.

İDAREHANE : Cağaloğlu, Servili Mescit Sk. Kurtiş
Hamı No. 107.

Abone bedeli : 60.— T.L. (Bir yıllık). İlân bedeli :
Cm. 20.00 T.L.

İLÂN MÜRACAAT : ÖZGÜ REKLÂM 22 38 71

İç sayfeler dizgi ve baskı : ERCAN Matbaası

Kapak kışeler : Birlik Kişie - Nişan Hızlan

Kapak baskısı : Karadeniz Matbaası. Tel: 22 91 08.

Tablo baskı : APA Ofset Basımevi

Ön kapak : Ayhan İŞİK (Foto: STİL)

Arka kapak : Gönül YAZAR (Foto: BELLÂ)

Tablo : Rossana SCHIAFFINO (Foto: SİNEMA)

ARTİSTİK RESİMLER İÇİN MÜRACAAT
EDECEĞİNİZ TEK ADRES :

Bellâ
FOTOĞRAF STÜDYOSU ' dur

ADRES : İstiklâl Caddesi, Ankara
İş Han, Kat: 3
Telefon : 49 50 43
BEYOĞLU

SİN - 8

PRZ - 7

SİN - 9

PRZ - 6

ORMAN YANGINI DUDAKLAR

Bunca yaşantılardan sonra
Orman yangını dudaklarında buldum dişiliğini
Sende duydum
Ellerimin el
Dudaklarımın dudak olduğunu.

Olumlu
Ya da olumsuz ne kadar anı varsa
Şimdi hepsine sırtım dönük
Şimdi hepsi uzak gecelerde
Ölük.

Kendimi sana o kadar vermişimki
Sağıma dönüyorum sen
Solunda yine sen
Uykuyla uyanıklık arasında
Sen bende yaşıyorsun
Ben sende.

Bunca yaşantılardan sonra
Sende duydum mutluluğunu heykelleşen zamanın
Mutluluk zamanın heykelleşmesinde
Zaman orman yangını dudaklarındaydı
Sen bende.

Agâh ÖZGÜÇ

GÜL GÜLGÜN

Dünya evine giriyor.

Gül Gülgün Evleniyor

Şişli caddesi üzerinde Şaşmaz apartmanının en üst katı. Herkes harıl harıl çalışmakta. Herkes bir köşeyi

yerleştirmekle meşgul, herkes halinden memnun. Yalnız bir kişi müstesna... Şehir Tiyatrosu'nun sevimli, başarılı yıldızı Gül Gülgün'ün anesi Aliye Hanım, bu apartmandan hiç de memnun değil. O da haklı kendi cep-

hesinden. Apartmanın bütün şahane manzarasına ve bütün şahane dekora rağmen, gene de ona beğendirmek mümkün olmamıştı. Çünkü, dairenin üst katta oluşu, Aliye Hanımın zivaretlerini seyreklettiyordu. Öyle ya! Nasıl çıksındı kadıncağız bu kadar merdiveni? Tâ üst katta kadar çıkıp inmek biraz genç harcı. Onun için durmadan söyleniyordu.

«Sizi gidi yaramazlar sizi.. Bu apartmanı mahsus böyle tepelerde tuttunuz. Mahsus en üst katı beğendiniz değil mi? Ben sık sık gelmiyeyim diye?»

Fakat bir yandan yakışıklı damat, bir yandan Gül Gülgün..

«— Aaa anne neden öyle söylüyorsun? İcabederse biz seni buraya helikopterle alırız.»

«— Siz onu benim külâhıma anlatın. Halbuki Mecidiyeköy'deki benim dediğim evi tutsaydınız, hem yakın ve hem de rahattı. Benim için olduğu kadar sizin için de iyi olurdu. Bahçeli, rahat, ferah bir evdi... Halbuki siz

gelip bu -kartal yuvası mı desem, leylek yuvası mı desem- yere yerleştiniz... Ama gene de hayırlısı olsun...»

Meram Meyva suları sahibi Oktay bey ve Gül Gülgün Aliye hanımın bu şikâyetini tatlı bir tebessümle seyrederken, bir yandan da evin dekorasyonu ile uğraşıyorlardı.

Genç çiftlere uzun saadet yılları dileriz, Allah mesut etsin...

«Ayrılık» yaman kelime

İstanbul sanatçıları bu günlerde, evli oldukları eşlerinden ayrı... Yaz münasebetiyle Turneye çıkan oyuncular, evde kendilerini bekleyen eşlerine boş vakitlerin de mektup atmak, telefon etmek için postahaneleri işgal ediyorlar. Haldun Dormen de İstanbul'da bulunan eşi

NIKAHTAN SONRA Hüseyin Peyda tebrik ediyor...

Nilüfer Sezer Evlendi

Neden «dünya evi» derler bilmem ama, bana göre, evlenmeye «Ahret evi» deseler daha iyi. Çünkü bana göre evlilik, insanların ruhen bu dünyadan geçmesi demektir. Mesut olabildiğini bilen çiftler cennetin tam göbeğinde, bunu bilemeyenler ise cehennemnin tam göbeğinde bulurlar kendilerini. Bunun dünya ile pek alakası da yok zaten.

Saat 17. Beyoğlu Evlendirme dairesindeyiz. Saat 17.10 da yapılacak nikâha geldik. Sevimli artistimiz Nilüfer Se-

zer ile İstanbul'un zengin iş adamlarından Osman Alkan'ın nikâhına...

17.10 da yapılması lâzım gelen nikâh 17.30'a kadar, gecikti. Saat tam 17.30 da, hususî bir Chevrele araba salonun önünde durdu. Beklilenler arasından koşup arabanın kapısını açanların alkışları arasında gelin-güvey arabadan indiler. Fakat bol etekleri ile, Nilüfer Sezer'in arabadan inmesi epey zor oldu.

Davetlilerin içeri girip yerlerini almasını müteakip, merasim başladı.

Bu arada Nilüfer Sezer'in hevecanı son haddini bulmuş ve ellerini nereye koacağını dahi şaşırmıştı. Sık sık dudaklarını ısırıyor, vardım istiyen gözlerle sağa sola bakıp tanıdık ahbablarına selâm veriyordu.

Nikâh memuru klişeleşmiş sözleri bitirdikten sonra, çiftlere dönerek:

«— Sizlere evliliğin kudsiyeti hakkında hiçbir sev söylemivereğim. Çünkü siz kültürlü birer insan olarak bunu benden daha iyi müdriksiniz. Ben sizlere sadece sadetler dilemekle yetiniyorum.» ve elini, uzatıp her ikisini de ayrı ayrı tebrik etti.

Senelerdir, kamera karşısında gayet rahat ovunlar çıkaran sevimli sanatkar, nikâh memuru karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki, bir ara imzayı atmak üzere kalem kendisine verildiği zaman:

«— Ellerim çok titriyor. Hevecanlıyım. Galiba imzamı dahi atamıyacağım.» demekten kendini alamamıştır.»

Samimi bir hava içinde cereyan eden nikâhın sonunda genç evliler, davetlilerine birer demet papatya şeklinde nikâh şekeri dağıttılar.

Allah mesut ve bahtiyar etsin.

Darısı, hepimizin başına!..

Muhterem Nur'un muzipliği

Geçtiğimiz hafta içinde bir gün, bir gazetecinin telefonu pek isteksiz çaldı. Sıcakın gevşettiği el, ahizeyi aynı isteksizlikle aldı. Tembelce kulağına götürdü ve Aloo.... dedi. Bir-iki saniye içinde o tembel adam bir çelik gibi gerilmiş bağırıyordu:

— Olamaz Muhterem, olmaz... Saçma bir şey bu yaptığın...

Fakat telefondaki ses ısrar ediyordu...

— Vallahi , doğru... Hava meydanındayım. Gidiyorum.. Bu şehirden ve bu uydurma dedikodulardan bıktım artık... Reklâm uğruna, yalan yanlış haberler ile insanın izzetinefsi ile oynuyorlar... Davanamıyacağım, gidiyorum artık...

Gazeteci oldukça heyecanlıydı. Tekrar:

— Hayır Muhterem... Yaptığın doğru değil... Yapamazsın bunu, inanmıyorum...

— İnanmıyorsan aç telefonu, hava meydanına sor....

Betül Dörmen'i her gün telefonla arayan sıralılardan... Küçük Sahne'nin sekreteri Semine Sun ise, İzmir'e gitti ve İzmir yolunda turnede olan nişanlısı İzzet Günay'ı orada bekliyor. Altan Erbulak'a gelince, İstanbul'da bıraktığı çiftte Altan Erbulak'ları öyle özlemiş ki, bu yüzden yemeden içmeden kesilmiş... Avrılık Yaman Kelime dememişler....

NİLÜFER SEZER — OSMAN ALKAN
Yeni evliler...

GELİN GÜLÜYÖR Evlilik güzel şey...

— Ödeştik, değil mi? diye ilâve etti.

Ben kapatıyorum...

Gazeteci hayretler içinde birden sessizleşen telefona bakakaldı... Kendisi bir sinema yazarı değildi. Sadece Muhterem'in bir arkadaşıydı.. Muhterem'in bu âni kararının sebeplerini düşünürken, diğer yandan da Yeşilköy Hava Alanı'nın numarasını çevirmeğe başladı.

— Aloooo, 73 82 40 mı?

— Evet, efendim... Buyrun?

— Danışma'vı rica ediyorum...

— Buyrun, Danışma...

— Efendim, mümkünse Muhterem Nur'la konuşmak istiyorum...

— Bir dakika, bakalım efendim...

Az sonra karşısında konuşan güzel yıldız, daha önceki sözlerini tekrarlıyordu. Ve sözlerini şöyle bitirdi:

— İnanmadım ama, işte bak gidiyorum... Uçağım beş dakika sonra kalkıyor. Hoşça kal, sana mektup yazar, nerede olduğumu bildiririm..

— Dur Muhterem, beni dinle...

— Çatt...

Gazetecinin elindeki telefon ikinci bir defa daha kapandı... Gazeteci çaresizlik içinde, hemen telefonun numaralarını çevirmeğe başladı.

— Aloooo, 27 10 75?

— Evet...

— SİNEMA'yı bağlar mısınız?

Az sonra SİNEMA dergisi mensupları da olayı öğrenmiş bulunuyorlardı... Muhterem Nur gitmişti... Çok geçmeden haber film şirketlerine kadar ulaştı... Bir anda ortalık birbirine karışmıştı. Şirketler kontratlardan, yeni çevrilecek filmlerden dolayı iyice endişelenmişlerdi...

O gün akşam üstü SİNEMA dergisinin telefonu iki defa kısa fasılalarla çaldı... Telefonu açan Hayri Caner'di..

İnce bir ses:

— Efendim, sizi Avrupa'dan arıyorlar, diyordu.

Genç yazar birden telâşlandı. Telefonda, derinden bir kadın sesi, geliyordu...

— Ben Muhterem Nur, Ro-

ma'dan arıyorum... Nasılsınız?

Hayri bir an ahizeyi eliyle kapatarak odadakilere:

— Doğruymuş, dedi. Muhterem Roma'da...

Konuşma yeniden başladı. Aktris daha fazla şeyler söylemedi. Hayri Caner'e fırsat kalmadan telefon yine kapandı. Herkes donup kalmıştı. Kapının hafifçe açıldığını farkedemeyecek durumdaydılar. Odada şen bir kadın kahkahası patladı. Bu, herkesin çok yakından tanıdığı bir kahkahaydı. Muhterem hem gülüyor ve hem de yan daki odadan mendil ile nasıl konuştuğunu anlatıyordu. Bu muziplik, «Sabır Taşı» adlı filmin harici sahneleri Yeşilköy Hava Alanında çekilirken aklına gelmişti...

Tam bu sırada akıllarına haberi ilk getiren gazeteci gedi. Orhan Öztürk bu şakayı çok cazip bulmuş, devam etmesini istiyordu. Telefonu açtı. Sabahki gazeteci-yi buldu:

— Biz, diyordu Orhan. Sana inanmamıştık. Ama ne kadar haklıymışsın. Şimdi Muhterem'den telefon aldık. Roma'dan konuşuyordu. Biraz sonra da sana telefon edecek, sakın ayrılma...

Telefon kapandıktan sonra odadakiler kahkahaları bastılar. Oldukça neşelenmişlerdi doğrusu.

Evvelâ ahizeye birkaç kat mendil koydular. Başka bir bayan santral vazifesini gö-

rerek Avrupa'dan aradıklarını söyledi ve Muhterem Nur konuşmaya başladı. Odadakilerin hepsi kafalarını ahizeye dayamışlardı.

— Alo, diyordu Muhterem Sesimi işitiyor musun?... Evet... Evet... Ben Muhterem. Roma'dan telefon ediyorum. Ne?... Anlamadım?... Roma'ya mı geliyorsun?... Allah Allah.

Diğerleri gülmekten katılıyorlardı. Muhterem ahizeyi eliyle kapatarak, onlara hitaben hafif sesle konuştu..

— Roma'ya geliyorum diyor...

O sırada kahkahalarla gülen ve neşelenenler oda kapısının yine sessizce açıldığını farkedemediler...

— Alo... Alo... Aaa... Kapatmış...

O sıra odaya gelen:

— Zıyanı yok, dedi. Konuşmamıza burada devam ederiz.

Az önceki neşeli insanlar, bir an durdular. Hayretle gelene baktılar. Konuştuklarını ve kandırdıklarını sandıkları gazeteci karşılarında duruyordu...

Bu kere hepsi birden gülmeğe başlamışlardı. Sonra gazeteci izah etti:

— Bunun bir oyun olduğunu anlamıştım. Yerime bir başka arkadaşımı bırakıp hemen buraya geldim. O kadar dalmışsınız ki, yanınıza kadar geldiğim halde farketmemişsiniz...

Sonra Muhterem'e dönerek:

DEDİ KÖBÜ
tatlı Seydir

ğı kullanmak hevesine kapıldı. Az sonra kaptan-pilot mevkisinde oturan Nilüfer Aydan uçağı kullanmaya başlamıştı bile. Çok heyecanlıydı. Fakat bütün bu heyecana rağmen -pilotun nezaretinde- bazı tecrübeler ve basit akrobasi numaraları yapmaktan da geri durmuyordu. Ya Yılmaz Duru? Onu hiç sormayın. Karısının hemen arkasında oturan Yılmaz, karısından daha heyecanlıydı. Radyoda yayılan müziğe ayak uydurup, tempo tutmasına rağmen, heyecanını gizlemeye muvaffak olamıyordu. Arada sırada:

«— Aman Nil, dikkatli ol. Bir tarafa çarpmıyalım.» Bir tarafa çarpmak mı? Nereye? Neden? Halbuki Kaptan pilot aynı fikirde değildi. Onun için gayet sakin, mütebessim ve hayranlıkla Nilüfer'i seyrediyordu. Nilüfer ise -işinin ciddiyetini kavramış- hakikî bir kaptan-pilot gibi, uçağı idare ediyordu.

Birbuçuk saat sürmesi lâzım gelen yolları vardı. Halbuki onlar onbeş dakika evvel, yani bir saat onbeş dakikada Ankara semalarına girmişlerdi. Kaptan-pilot satine bakarak:

«— Bravo size. Onbeş dakika erken getirdiniz.» dedi.

Öğleye yakın, uçak Etimesgut askerî hava alanına inmişti. Hava çok sıcaktı. Bu arada Duru çifti, alanı dolduran uçakları hayranlıkla seyrediyorlardı. Hiç vakit kaybetmeden onları beklemekte olan bir helikoptere bindirdiler. Yılmaz Duru bunun için:

«— Vallahi çok hoş bir şey. Hayatımda ilk defa bindim.» diyor. Ve «Portatif ve seyyar bir asansör gibi.»

Az sonra helikopter 19 Mayıs Stadyomuna inmişti. Burada kendilerini beklemekte olan hususi araba ile Hava Kuvvetleri komutanlık bina-

SANATÇI ÇİFT

Yolculuk helikopterle.

Durular Ankara'da

Bir Haziran akşamı.. Köşeyi süratle dönen askerî bir

jip, sokağın başındaki apartmanın önünde durdu. İçinden çıkan bir subay binaya girip, kayboldu.

Subay, genç Nilüfer Aydan

ve Yılmaz Duru çiftini TÜRK HAVA KUVVETLERİ'nin 50. yıldönümüne çağırıyordu.

Gece geç vakit, Kervansaraydaki seanslarından dönen DURU'lar o sabah erkenden kalktılar. Tabii bu kalkış bir ödevi ifa içindi. Kendilerini beklemekte olan askerî jipe atladılar. Kendilerine refakat eden kurmay albayla Yeşilköy Askerî Hava alanına gelen Duru çifti, evvelâ askerî erkân ile tanıştılar.

Bütün mesele bundan sonra başlıyordu. Alanda bulunan askerî bir uçak kendilerine tahsis edilmişti. Uçak hazırlandı. Duru çifti uçağa biner binmez de hareket etti.

Düüt.. dü.düt... düüt... düüt... düüüü... dü.. düüt.. düüt.. This is the voice of America... Burası, Amerika'nın Sesi, diye neşriyata başlayan radyo, sabah programının müzik yayını yapıyordu. Kaptan-pilot yerinde oturan üniformalı genç subay, oturduğu yerden başını geri çevirerek:

— Şu anda Marmara üzerindeyiz. Beş dakikaya varmaz denizi geride bırakırız.

Duru çifti merakla aşağıya baktı. Dümdüz, çarşaf gibi görülen masmavi Marmara. Deniz üzerinde küçücük lekeler halinde görülen vapurlar, adalar.

Bir ara Nilüfer Aydan uça-

DURULAR
Uçağa biniş

sına gittiler. Askerî erkânla yapılan tanıştirma merasiminden sonra Ankara Palastaki odalarına yerleştiler.. Bir saatlik bir dinlenmeden sonra, kendilerine tahsis edilen orkestra ile provalarını yaptılar ve daha sonra tekrar odalarına çıkıp biraz istirahat ettiler.

Saat akşamın dokuzu. Orduevi heyecanlı ve neşeli dakikalar yaşamakta. Avrupa-vari ve gayet modern bir salon. Kapıda yağız leventler gibi mehmetcikler. Kayalar kadar sessiz ve kayalar kadar hareketsiz. Sadece birer robotgibi selâm almakta ve emre itaat etmekte. Salon resmi ve ağırbaşlı giyinmiş erkekler ve şık bayanlarla dolu. Gözleri kamaştıran ve insanı hayran bırakan bir

hiç ve palalar adamcağızın burnunun dibinden geçiyordu hep.

Daha sonra sahnede yer alan Yılmaz Duru - Nilüfer Aydan çifti, davetlilere çeşitli lisanlarda hoş geldiniz dediler. Daha sonra Yılmaz Duru nun havacılar hakkında yaptığı kısa konuşma, dakikalarca alkışlandı.

Programlarını bitiren Duru'lara komutan o gecenin hatıra rozetlerini takdim edip teşekkür etti.

Aynı anda Ankara'dan ayrılan Duru'lar, geldikleri şekilde ve aynı ihtimamla geri döndüler. İki saat sonra İstanbuldaki evlerindeydiler.

Kendisiyle konuşma yaptığımız Yılmaz Duru, bu (bir günlük Ankara turu) hakkında bize şunları söylemiştir:

«— Artistler için bu gibi davetler muhakkak ki, bir iftihar vesilesi oluyor. Bu bakımdan, bize karşı gösterdikleri hüsnükabul ve ihtimama tekrar tekrar teşekkür ediyoruz.»

Gerçek sanatçıların himaye edilişi bizleri de en az onlar kadar memnun eder.

Bir mektup

Geçen gün bir mektup aldık.. Sanatçılar Çetesinden!. Mektup Çete reisinden!... geliyordu. Altında «Aslının aynısıdır» ibaresinin hemen yanında, çete reisi Metin Erksan'ın adı ve imzası vardı. Mektup aynen şöyleydi:

«— Muhterem «SİNEMA» Mecmuasına;

Değerli mecmuanızın 14 Haziran 1961 tarihli ve 31 sayılı nüshasının 8 nci sayfasında, «Sanatçılar Çetesi» isimli önemli haberi okuduk. İnanın biz de bu çetedeniz, Fakat maalesef ismimiz yazılmamış. Bir de çete reis muavininin ismi belirtilmemiş. Rejsimiz Metin Erksan'a müracaat ettik Kendisi bize şu belgeyi verdi:

«Fikret Uçak muavinimdir. Kemal İnci ise çetenin asalemanlarından.»

Aslı gibidir.

Reis:

Metin Erksan

Fikret Uçak Kemal İnci

GÖNÜL BEYHAN
Üzüntülü...

Eveet!.. sizi de dahil ettik çeteye... Son olarak Hüseyin Baradan ve sizlerin de çeteye iltihakı ile kadromuz tamamlandı zannederim.

Dergimize göstermiş olduğunuz yakın ve sıcak alâkaya teşekkür ederiz. Bizleri bu kabil hatalarımızdan dolayı ikaz etmek siz sanatkar arkadaşlarla, okuyucularımıza düşer..

Gönül Bayhan

Almanya'ya gidişinden bir müddet evvel Diclehan Baban'la alâkakalanmıya başlayan Atalay Özçakır, karısının sert hareketleri ve tehditkar konuşmaları karşısında bu arzusunu gizlemeye çalışmıştı.

Halbuki biz ve hâdisenin iç yüzünü bilen diğer bir çok kimse, bu konuşmalara sadece dudak bükmeyle ye-

tiniyordu. Almanya'ya gitmezden evvel Diclehan Baban'la yaşamının zevkini çıkarmıya çalışan Atalay, her şeye rağmen, objektifle hedef olmaktan kurtulamamıştı Çeşitli gece kulüplerinde yarı sarhoş vaziyette çekilen resimler, birab samimi!.. idi. Evli bir erkeğin böyle bir samimiyeti başkalarında araması, biraz mâni-dar değil mi acaba?

Otel odası

Basamakları vavaş vavaş tırmanıp koridora çıktım. Fazla değil virmi basamak ya var, ya yoktu. Fakat bütün bunlara rağmen, sırtımdan çıkan ter, tâ topuklarıma kadar süzülüyordu. Sıcak, insanı bunaltıyordu..

Koridoru geçip otel kâtibinin önünde durunca, otelci

SUPHI KANER
Otelde

disiplin içinde samimi bir salon.

Hepsi de genç ve dinamik olan birçok elçiler ve bakanlarla tanıştırılan Duru'lar saat tam 10 da salona alındılar...

İlk olarak Ankara'nın SİHİRLİ KEMANLAR'ı geceyi açtılar ve uzun uzun alkışlandılar. Daha sonra Bursa folklor ekibi, şahane dansları ile bütün salonu büyüledi. Fakat İngiliz sefiri, bu oyunları pek beğenmedi zannederim. Çünkü oyun icabı kullanılan ki-

METİN ERKSAN VE FİKRET UÇAK
Reis ve muavini

başını önündeki gazeteden kaldırıp yüzüne baktı ve:

«— Buyrun efendim!..»

«— Ben SİNEMA dergisi yazarı... Gazeteci.»

Adam bir anda irkilip, biraz evvelki lıkayıt tavırdan sıyrıldı. Gelişimin, mutlaka bir sebebe davandığını anladığı için, hem meraklanmış, hem de heyecanlanmıştı. Ayağa kalkıp yüzüne daha dik katile baktı. Doğru söyleyip, söylemediğimi anlamak ister gibiydi..

«— Evet, buyrun efendim...»

«— Ben, burada kalmakta olan sinema artisti Suphi Kaner'i arıyorum. Kendisiyle görüşeceğim de...»

Baş ucunda, duvarda asılı duran saate baktı. Masanın arkasından çıkıp, önüne düştü.

«— Gelin efendim..»

Adam önde, ben ırkaka, sağa döndük, ve bir odanın önünde durduk. Adam kapıyı gösterip yanımdan ayrıldı. Kapıyı tıkladım. Bir daha... İçerden bir takım somya gürültüleri duyuldu. Arkasından ayak sesleri.. Nihayet kapı arkasından bir ses:

«— Kim o??»

«— Ben, ben Suphi... Aç bakalım kapıyı. Aç ta bir iki lâf edelim.»

Kapı aralandı. Suphi beni görünce, kapıyı ardına kadar açıp:

«— Oooo, sen misin? Hayrola yahu? Nerden böyle?

İçeri girdim. Bana gösterdiği vere oturup, teklif ettiği sigarayı yaktım. Bir an birbirimizi sessizce tetkik ettik. Nihayet söze başladım:

«— Hayrola Suphi? Ne vaziyet bu böyle?

«— Ne olsun be abi. Kalafata çıktık kendimizi.. Şöyle birkaç kafamızı dinliye-lim dedik. Ama o da olmiyacak galiba!.. dedi ve bana uzun uzun dert yandı.

Bilindiği gibi, son zamanlarda Suphi Kaner'le karısının arasından kara kedi geçmiş.. Evvelâ basit bir münakaşa şeklinde başlayan anlaşmazlıkları, daha sonra büyümüş ve bir çıkmaza girmişti. Nihayet sabrı tükenen sevimli aktörümüz, kurtuluşu otelde aramıştı.

Öte yanda bu hâdisenin doğmasına sebep olan Neriman Uğurlu ise, halinden memnun. Basit bir şöhret hırsı ile bir aile yuvasını yıkmağa kadar gidebilen Neriman Uğurlu'nun bu işten kazancının ne olacağı malum değil.

Suphi Kaner'e gitmeden evvel, Suphi'nin adresini ve nerede kaldığını sormak için Ekdal Filme uğradım.

Odaya girdiğimde, ortada konuşulmakta olan mevzu birdenbire kesildi ve gayet acemi bir lisanla başka bir mevzua geçilmeye çalışıldı. Ben hiç arayı soğutmadan:

«— Suphi, meselesi değil mi?»

Bir an hepsi sustu. Birbirlerinin yüzüne baktılar. Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet köşede oturan bir bey kibar ve ciddi bir tavırla:

«— Oturmaz mısınız efendim?»

«— «Memnuniyetle» deyip teklifsizce oturdum. Ne yaparsın? İş bu. Dâvet etmeleri bir yana, kovsalar bile gene gitmezdim. Odada bulunanların delici hazarları beni bir anda kalbura çevirdi. Her hareketimi kontrol altına almışlardı. Ben lâfi fazla uzatmadan:

«— Suphi Kaner'i burada bulacağımı söylediler. Acaba ne zaman gelir efendim?»

«— Suphi buraya akşamüstleri uğrarsa...»

Bu sırada Neriman Uğurlu ile gözgöze geldik, fakat tuhaf bir hal oldu. Çünkü Neriman hanım kaş-göz ve ağız hareketleri ile karşıdaki beye birşeyler anlatmaya çalışıyordu. Benimle gözgöze gelince, bir melodiye mırıltıdanarak tavana baktı.. Ben tekrar adama bakıp:

«— Evet!..» deyince biraz olsun düşünme zamanı ka-

NURAY USLU
Plâjda.

zanmış olan adam, hemen ilâve etti:

«— Uğrarsa da! Geleceği pek kat'î olarak belli olmaz. Maamafi, siz onu Se-Ne-Ka prodüktöründen arasanız çok daha iyi olur.

Vaziyet anlaşılmıştı. Bir şey öğrenemiyecektim. Müsade isteyip ayrıldım. Tabii Suphi Kaner'in adresini bulmak pek okadar zor olmadı

★

Film piyasamızda moda olan ve hemen hemen her gün, sık sık tekrarlanan bu gibi olaylar, maalesef çok üzücü. Böyle bir olaya adını karıştırıp meşhur olmaya çalışarak, cemiyet (kanunlarına uymadığı gibi, ahlâk ve vicdan kanunlarına da uymaz.

Temennimiz, böylesine olaylarda her iki tarafın da biraz daha makul ve soğukkanlı hareket etmeleridir.

Nuray Uslu ne âlemde?

«— Yaa! Bileydim ben de gelirdim. Ama sabahları da erken kalkılmıyor ki.» Tele-

fonun karşı tarafındaki ses:

«— Şimdi de gelsen olur canım..»

«— Yoo ablacağım, olmaz. Ben bu tarafta bir plâja gitmeye karar verdim. Hem oraya gelmem saat ikiyi bulur. O zaman da denize girilmez.»

Daha sonra, yeni oynadığı filminden ve alacağı ücret meselesinden ablası Sunay'a uzun uzun bahseden Nuray Uslu, ankesörü yerine bıraktığı zaman, telefon (kabinesi)nin önündeki kuyruk epey uzamıştı. Kuyruktaki hanımlar bu güzel ve fette yapılı kızı hasret dolu gözlerle çimdiklerken, sıcağın gevşemiş erkekler ise sakın gözlerle onu âdeta okşuyorlardı.

İçinde plâj malzemelerinin bulunduğu zarif çantasını sallıyarak dolmuş durağına doğru yürüdü. Güzelliklerinden emin adımlarla ilerleyen Nuray Uslu, kabine önündeki kuyrukta, sabırla sıra bekliyen erkeklerin hayran ve arzulu bakışlarını da berabesinde alıp götürmüştü.

Ve... gitti..

Sokak Kızı ne yapıyor?

Türk Tiyatrosu'nun başa-
rılı oyuncularından sayılan
Gülriiz Sururi «Sokak Kızı
İrma» temsillerinin sona er-
mesi üzerine bir süre için
istirahate çekilmiştir. Mem-
leketimizde ilk defa sahneye
kovulan bir müzikal kome-
dinin baş rolünü muvaffa-
kiyetle oynayan Gülriiz Su-
ruri'yi bu başarısından dola-
yı ne kadar tebrik etsek az-
dır. Gülriiz gelecek ay başın-
da «Sokak Kızı İrma» nın
İzmir'de yapılacak temsilleri
için bu şehre gidecektir.

Değerli sanatçının aynı ba-

GÜLRİZ SURURİ
Sokak Kızı

şarısı İzmir seyircisi karşı-
sında da devam ettireceğine
eminiz.

Fatma Girik Hastahanede

Geçen hafta içerisinde bir
gün telefon acı acı çaldı..
Acele bir iş için, bir muha-
birimizi istiyorlardı. Derhal
bir arkadaşımızla bir foto
muhabirini bu işe seferber
ettik.

Olav hakikaten üzerinde
durulacak kadar önemliydi.
Fatma Girik bir sancı netice
sinde, derhal bir özel klini-
ğe yatırılmıştı.

Açılan kapıdan içeri süzü-
len yazar ve foto muhabiri,
karşılarında ağlamakta olan
bir anne ve kederli bir ba-
ba buldular. Mesleği bir ya-
na bırakıp evvelâ bir geç-
miş olsun dedikten sonra,
onlarla beraber dertlendiler
ve teselli etmeye çalıştılar.
Fakat bütün tesellileri bo-
şunaydı. Çünkü ne de olsa,
ana-baba idiler.

Bundan sonraki konuşma-
ları, Fatma Girik'in yattığı
klinik üzerineydi. Genç ya-
zarlar, bütün cakalarına rağ-
men bir türlü kliniğin adre-
sini alamamışlardı. Acaba
adresi gizlemelerine sebep
neydi. Sevimli sanatkarın,
ailesinden aldıkları tek ad-
res, kliniğin Nişantaşında ol-
duğuydu. Derhal çıktılar.
En yakın bir postahaneye
girip süratle rehberi karış-
tırdılar. 48 33 90, tamam.. Ni-
şantaşındaki Ömür kliniği-
nin telefon numarası elerin-
deydi. Az sonra kumbarası-
nın telefon numarası ellerin-
ğin «tak» diyen sesi devreyi
bağladı.

«— Alooo!.. Ömür kliniği
mi efendim?»

«— Evet.. Buyrun efen-
dim..»

«— Hastalarınızdan Fatma
Girik'le görüşmek istiyoruz.
Sinema artisti Fatma Gi-
rik »

«— Bizde o isimde bir
hasta yok efendim!»

«— Ama nasıl olur? Biz...
Şey... Yani diyecektik ki...
Ama efendim....»

«— Maalesef efendim,

FATMA GİRİK
Hastahanede.

bizde öyle bir kimse yok.»

Kapanan telefonun başın-
da bir an sessiz durdular.
Sonra, süratle postahaneden
çıkıp, nefesi bir Nişantaşı
dolmuşunda aldılar.

Onbeş dakika sonra, Ömür
kliniğinin giriş kapısında idi-
ler. Fakat orada da kapıcı-
nın sert bakışları ve inadı
ile karşılaştılar.

«— Yok beyim» diyordu
kapıcı. «Yok öyle birisi bu-
rada.»

«— Pekî, olmadığını ka-
bul ediyoruz. Fakat herşeye
rağmen biz kliniği gezmek
istiyoruz.»

«— Olmaz öyle şey. Yasak-
tır Giremezsiniz.»

«— Şey... Âmme hizmeti...
Millet menfaati... Gazeteci
İdeal... Çalışkanlık...» gibi
yuvarlak lâflarla kapıcıyı
şaşırtmaya çalışan gazeteci-
lerin yaptığı gürültüye gelen
bir doktor, onların ne iste-
diklerini anlamıştı. Malum
ya (Vazife mukaddistir.) He
kim sonra ekmek parası bu.

Nihayet içeri girmelerine,
sadece ve sadece tek poz re-
sim çekmelerine izin verildi.
Hastahaneden çıkışından bir
gün evvel çekilen resim pek
maktule geçmişti.

Sevimli sanatçıya âcil şifa-
lar dileyip doktora teşekkür
ettikten sonra, hastaha-
neden çıktılar.

Jet artistler

Asrımız sürat ası!.. Tiyat-
ro ve Sinema sanatkarları-
mızdan bu sürate ayak uy-
durmak hususunda azamî
gayreti gösteriyorlar. İşte
Neclâ, bunlardan biri, Müş-
fik Kenter, geçen Cuma gü-
nü sabah 8 uçağı ile İzmir-
den geldi ve doğru birisini
görmeğe gitti. Müşfik'in
hiç vakti yoktu, öğleden son-
raki 13 uçağı ile İzmir'e
dönmesi lâzımdı.

Aynı gün Yeşilköy'de Ha-
va Alanında bulunanlar, İz-
mir'den 15 uçağından çık-
acak olan birisini karşılama-
ğa hazırlanıyorlardı. Gelecek
olan Çolpan İlhan'dı. Eşi
Sadri Alışık 20-25 gündür ay-
rı kaldığı ve çok özlediği e-
şini görmek için, sabırsızla-
nıyordu. Çolpan'ın karşılayı-
cıları arasında Belgin Doruk,
Özdemir Bırsel ve Belgin
Doruk'un Kıbrıslı bir hayra-
nı genç kız da vardı. Hep be-
rabere, direksiyonu sağda o-
lan güzel bir arabaya bindi-
ler ve uzaklaştılar. Sadi Çol-
pan'ı, Çolpan da Sadi'yi sual
yağmuruna tutmuşlardı. Çün-
kü Çolpan'ın vakti yoktu,
salı günü uçakla Adana'ya,
oradan Mersin'e geçip Site
oyuncularına iltihak edecekti.
Oradan da ver elini Kıb-
rıs!..

SİBEL GÖKSEL
Vazın tadını çıkarıyor.

Saime Bekbay nerelerde?

Sahne ve perdemizin en güzel aktrislerimizden Saime Bekbay'dan bir haber alamıyoruz bu günlerde... Sarışın aktris, geçen sezon «Üç Çapkın Gelin», «Hasret Şarkısı» nda oynadıktan son

SAİME BEKBAY
Meydanda yok...

ra, beyaz perdede pek görünmedi. Tiyatroda güzel roller çıkaran Bekbay'ın, «Sahne 4» dağılınca Küçük Opera'ya giren sanatçılar arasında da göremedik. Beyaz perdeye çok yakışan tiyatro ve olgun, başarılı oyunu ile gözleri dolduran güzel sanatkarı, yine sinemada görmek en büyük arzumuz...

Kadın rolünde erkek artist

«Bir Kavuk Devrildi» piyesinin son gecesi, Saraçhanede oynanan «Sonuna Kadar» piyesinde rolü olan Reha Kırıl'ın ayrılmasıyla, onun rolüne bir kadın sanatçı arandıysa da, koca Şehir Tiyatrosu camiası içinde böyle bir kimse bulunamadı. Herkes bu rolü oynamaktan imtina ediyordu. O gece de piyesin oynanması lâzımdı. En sonunda, genç bir aktör üzerinde duruldu Deniz Uyguner'i bir müddet süzen, rejisör «Çabuk, Deniz, kadın elbiselerini giy.. Bu rolü sen oynuyacaksın» dedi.. Delikanlı biraz şaşırıldı, ama, ne yapsın, rejisörün dediğini yapmaya mecburdu. O gece Şehir Tiyatrosu'nda «Bir Kavuk Devrildi» piyesini seyredenler, birinci perdede yanında çocuğu ile Kapalı çarşıdan geçen ve su içmek isteyen çocuğunu azarlayan oyuncunun, erkek olduğunun farkına varamadılar, Deniz Uyguner rolünü o kadar ustalıklarla oynamıştı.

Sibel Göksel tatilde

Bir müddettenberi Ankara'da bulunan Sibel Göksel İstanbul'a dönmüştür. Ankara'da yakın arkadaşı Mahir Özerdem ile hayatın tadını bir hayli çıkaran sevimli sanatçımız, şimdi de İstanbul'da felekten birkaç gün çalmaya çalışmaktadır. Mahir Özerdem'den ayrı olmanın acısını, plâj sefaları ile gidermeye çalışmaktadır. Zira İstanbul'a gelişi ile nefesi denizde almıştır.

İstanbul'a bu geliş herhalde Sibel Göksel'le beraber Mahir Özerdem'i de bir havli üzmiştik olacak. Yakışıklı jönmümüzün pek yakında İstanbul'a gelmesi bizler için hiç de sürpriz teşkil etmeyecektir.

Allah her iki tarafa da sabırlar versin!...

Muallâ Kavur

Şehir Tiyatrosu'nun ve Beyaz perdenin yosun renkli gözülü, sarışın yıldızını, geçen hafta Beyoğlu caddesinde, yeşil gözlerine çok yakışan simsiyah saçlarla görenler «Affedersiniz, siz Muallâ Kavur değil misiniz?» demekten kendilerini alamadılar. Siyah saçlar çok yakışmıştı güzel yıldız... Ama doğrusunu söylemek lâzım gelirse, sarı saçlarla bambaşka bir havası vardı. Muallâ Kavur o gün Stüdyodan dönüyordu ve bir filmi bi-

tirmişti. «Aman çocuklar, çok yorgunum, uykusuzluktan öleceğim. Şöyle eve gideyim, birkaç gün uyuyacağım» diyordu. Diyordu ama, ne geçer?.. Çünkü Filmciler ertesi sabah onu uyandıracaklar, yeni bir filmde enteresan bir rol teklif edeceklerdi.

Teklif aldı...

Sezon içinde seyrettiğimiz filmlerde başarılı kompozisyonlar veren aktris Aysel Tanju, bazı yabancı prodüktörler tarafından beğenilmiştir. Muhtemelen Aysel Tanju yakın bir gelecekte Al-

AYSEL TANJU
Yol görüldü.

man filmlerinin bazılarında kompozisyon rolleri alacaktır. Aktrise bu kordelârlarda başarılar dileriz.

★ Sezonun en faaliyette aktörlerinden biri olarak Orhan Günşiray gösteriliyor. Pesen Film'in «Çapkınlar» adlı kordelâsında baş rolü oynayan aktör, bu filme hafta içinde başladı. Günşiray'ın karşısında kadın oyuncu olarak Leylâ Sayar var. Perdemizin yeni kötü adamı Hüseyin Baradan, Bedla Muvaht ve Lebibe Çakın filmin önemli oyuncularından. Filmin bir başka önemli oyuncusu da, SİNEMA dergisi Artist Yarışmasının favorilerinden Ersan Arsever. Filmin rejisörlüğünü Nevzat Pesen yapıyor. Kamera Manası Filmeridis. Diğer taraftan Orhan Günşiray, As Film hesabına Metin Erksan'ın rejisörlüğünü yaptığı «Bedavacılar Kırkı» adlı kordelâda da oynuyor. Kemal Film-

soy hâlen Muhterem Nur ile beraber oynadığı, rejisör Hulki Saner'in «Yavru Kuş» adlı kordelâsını bitirmiş bulunmaktadır. Yakıskılı jönümüz iki yeni filme birden başlayacak. Site Film hesabına, rejisörlüğünü Memduh Ün'ün yapacağı, Kerime Nadi'nin romanından beyaz perde adaptasyonu «Boş Yuva» da oynayacak olan Göksel Arsoy, Uğur Film hesabına da «Sabah Olmasın» adlı kordelâda oynayacaktır. Bu filmin rejisörlüğünü de yine Memduh Ün yapacaktır.

★ Sezonun faaliyette kadın oyuncularından Leylâ Sayar, AND Film hesabına çevirdiği rejisör Nejat Saydam'ın «Şeytanın Kılıcı» adlı kordelâsındaki rolünü bitirmiştir. Bu filmde ayrıca Fikret Hakan, Kadır Savun,

YALOVA'DA — Hüsnü Cantürk'ün rejisörlüğünü yaptığı «Kaderin İsteddiği Olur» adlı kordelânın harici sahneleri için Yalova'da bulunan Ahmet Tarık Tekçe, Türkân Şoray ve Eşref Kolçak bir istirahat anında.

olacağı söyleniyor. Gençlik meselelerine el atan filmin senaryosu, Halit Refiğ'in vaktiyle yazdığı ve hatta çevirmesine başladığı halde bazı sebepler yüzünden tamamlıyamadığı «Hatalı Yol» adlı kordelânın senaryosu. Üzerinde bazı değişiklikler yapılan bu senaryonun film alınmasına 15 Ağustos tarihinde başlanacak.

Yeni Çevrilen Filmler

in ilk olarak Ayhan Işık'a teklif ettiği «Külhan Aşkı» adlı kordelânın baş rolünü de yine Orhan Günşiray almıştır.

★ Türk beyaz perdesinin romantik jönü Göksel Ar-

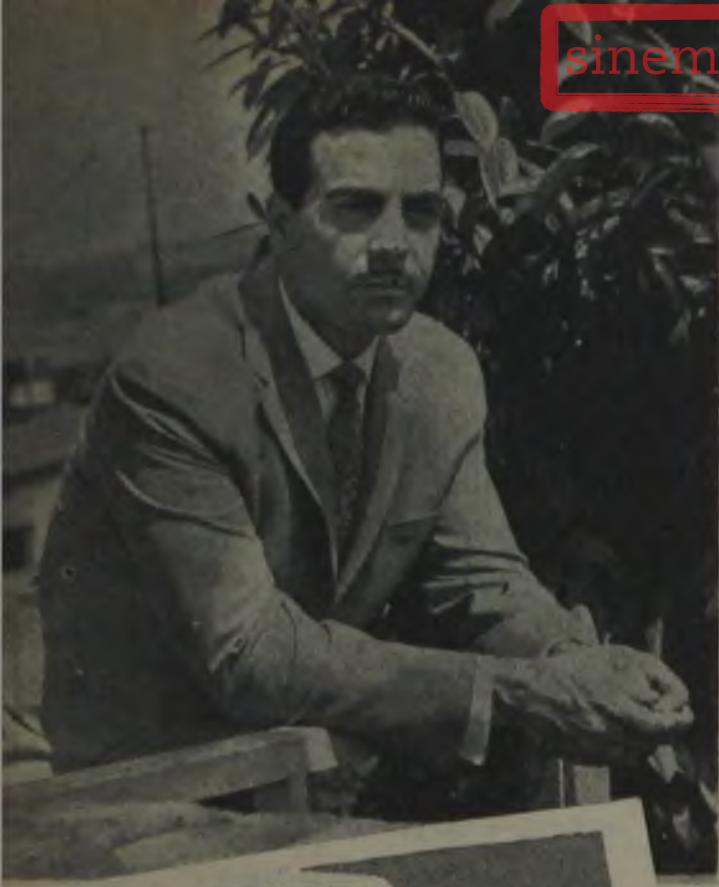
Emel Yıldız, Bülent Oran, Semih Sezerli, Hasan Ceylan, Tamer Balcı ve Gürdal Onur oynamaktadırlar.

★ Metro Film'in rejisörlüğünü Aram Gülyüz'e yaptıracığı «Hatalı Yol» da baş

rolleri Göksel Arsoy ve Müfrik Kenter oynuyorlar. «Dişi Kurt» daki başarılı kompozisyonundan sonra filmcilerin dikkatini çeken Müfrik Kenter'in bu filmdeki rolünün bir hayli enteresan

İKİ ATEŞ ARASINDA — Türk Sineması'nın kıymetli elemanı Ayhan Işık, çevirmeğe başlayacağı iki film için, «Otobüs Yolcuları» ve «Külhan Aşkı», rejisörleri Ertem Göreç ve Osman F. Seden ile müzakerede. Bu toplantının sonunda Osman F. Seden, Ayhan'ın üçüncü filmi «Ya Ben, Ya O» yu da hesaba katarak aradan çekilmeğe ve yakışıklı aktörü «Külhan Aşkı» yerine Kasım'da yapacağı filmde oynatmağa karar vermiştir.

"SA"
VAZİFENİZİ
YAPTINIZ."

Bevaz perdemizin çok yakışıklı jönü Ayhan Işık ile bir kaç ay öncesi yaptığımız röportajda evlenme mevzuunda neler düşündüğünü sormuştuk... Değerli aktör elindeki viski kadehine, içinde istikbali gören falcılar gibi dalmış ve ağır ağır konuşmağa başlamıştı:

— Evet, bekârlığın sultanlık olduğuna inananların başındaydım... İnsan her şeyden bıkmıyor... Her şeyin bir sonu geliyor... En vefakâr dostumun daima annem olduğunu görüyorum... Benim her kusurumu, kaprislerimi, üzüntülerimi, acı günlerimi anlıyan, dertlerime ortak olan tek insan annem oluyor en sonunda... Zaman zaman

evlenmeyi düşünüyorum tabii... Her erkek düşünür bunu... Kamera karşısında bunalan bir insan, bütün yorgunluklarını Hilton'da içeceği bir bardak viskide değil de, sıcak aile yuvasında çıkarmak ister... Orada bulacağı huzur, büyük bir sadet verir insana... Size bir şey söyleyeyim mi?... Bekârlıktan bıktım...

Ve nihayet bir haber: Ayhan Işık gizlice evlendi...

Evet, Ayhan Işık tanınmış bir eczacımızın kızı ile gizlice evlenmiş ve hattâ balayına çıkmıştı.

Demek ki, değerli aktör aradığını, inandığını ve sevdiğini bulmuştu... Memnun olduğumuz bu haberi sizlere iletmek pek de kolay olmamıştı o günler. Hele Ayhan Işık ve eşinin beraberce çekilmiş fotoğraflarını SİNEMA'da yayınlamak bizim için büyük güçlüklerle ve masraflara malolmuştu. Ayhan Işık eşi ile beraber resimlerinin çekilmesini ve yayınlanmasını katıyken arzu etmiyordu.

İşte bu uzun takiplerin ve entrikaların neticesinde meydana gelen röportajdan sonra dergimizin ikinci konu-

masıydı Ayhan Işık ile... Bir film şirketinin yazıhanesinde başladık röportaja...

— Size Be-ya Film yazıhanesinde randevu vermenin sebebi şu, diye söze başladı değerli aktör, Biraz sonra burada prodüktörler toplantısı var da...

— Nasıl bir toplantı bu?

— Çevireceğim filmlerin üçü de aynı aylar içinde karşılaştı. Be-ya Film'in «Otobüs Yolcuları», Acar Film'in «Ya Ben, Ya O» ve Kemal Film'in «Külhan Aşkı»...

— Üçünü bir arada yetiştirmeye çalışmanız büyük bir cesaret değil mi?

— Evet, oldukça güç bir durum... Biraz sonra bu güç durumu halletmeğe çalışacağız... Sizi biraz bekleteceğim... Sonra beraberce röportajımız için dışarı, açık havaya çıkarız...

— Hay hay Ayhan bey, dedim...

Aktör odaya girdi ve ben de beklemeğe koyuldum. İçerde Nusret İkbâl, Osman Seden, Ertem Göreç ve Ayhan Işık bir araya gelerek aynı zamanda üç filmi bitirmenin çarelerini aradılar. Neticede, maalesef bir çare

bulunamadı... Ayhan Işık'ın bu üç filmin birinden feragat etmesi icap ediyordu. Neticede Osman Seden aradan çekildi ve Ayhan Işık yerine Orhan Günşiray ile bir anlaşma yapmağa karar verdi...

★

Yola çıktığımızda Ayhan Işık'la bu konuyu konuştuk önceleri. Sordum:

— Bu sene teklifler entere-san?

— Benimle çalışmak isteyen prodüktörlerle elbette ki ben de çalışmayı arzu ederim... Gördüğünüz gibi, anlaşılmadık Osman Seden'le... Üstelik Osman Seden büyük hürmetim olan ve çok sevdiğim değerli bir rejisör...

— Bu seneki programınızı kısaca sıralar mısınız?

— Memnuniyetle... Hâlen Osman Seden'in rejisörlüğünü yaptığı ve Peri Han ile beraber oynadığım «Aşkdan da Üstün» adlı kordelâyı bitirmiş bulunuyorum. Başladığım iki film de, Aydın Arakon idaresinde «Ya Ben, Ya O» ve Ertem Göreç idaresinde «Otobüs Yolcuları»... Bu iki filmi tamamladıktan sonra, rejisör Memduh Ün idaresinde, «Avare Mustafa» ya başlayacağım...

-- Sanat hayatınızda bir değişiklik var mı?

— Evet... Kıymetli hayranlarımdan aldığım mektuplar üzerine bazı tetkiklerde bulundum... Beni sevenler değişik rollerde oynamamı arzu ediyorlar...

— Değişik rollerde seyredeceğiz sizi şu halde?

— Zannederim... Artık sadece avantür değil, biraz da romantik filmlerde rol almak istiyorum...

Aklıma Bursa'daki gizli röportaj ve çekilen resimler geldi. Bazı kimseler her nedense bu hareketimizi doğru bulmamışlardı. Bu konuda Ayhan Işık'ın fikirleri herhalde daha yetkili olacaktı. Sordum ve şu cevabı aldım:

— Nihayet siz de vazifenizi yaptınız... Size değil darılmak, bilakis tebrik etmem lâzım...

— Çok merak ediyorum. Acaba neden karınızla beraber resim çektirmek istemiyorsunuz?

Biraz üzgün ve hattâ kızgın olarak yüzüme baktı, konuşmaya başladı:

— Azizim, ben aktör de olsam, şoför de olsam herşeyden önce cemiyetin bir ferdiyim. Benim de herkes gibi bazı arzularım, düşüncelerim ve nihayet haklarım vardır.

— Fakat, resim çektirmekle bunların ne ilgisi olabilir?

— Hem de çok.. Çünkü ben, herkes gibi mütevazı bir hayat yaşamak istiyorum. Bu konuda kendimi meşhur bir aktör olarak değil de, alclâde bir vatandaş olarak görmek istiyorum. Onun için evlendiğim kızla beraber resim çektirip, onu da meşhur birisiymiş gibi afişe etmek istemiyorum.

— Fakat seyirci ve okurlarımız bizleri devamlı olarak sıkıştırıyorlar... Mektup, telefon ve hattâ telgrafla sizden haber ve fotoğraf istiyorlar. Hem de eşinizle beraber...

Yüzüme bakıp güldü:

— Aaa... Bakın bu hususta ben de sizinle aynı fikirdeyim. Seyirci ve okurlarımla olan irtibatın kesilmesini katıyken arzulamam. Ben onlar için, karımla beraber resim çektirmeliyim. Fakat reklâm mahiyetinde değil.

— İyi ya işte... Madem ki siz de bizim gibi düşünüyor suunuz, o halde mesele halledilmiş demektir. Müsait bir gününüz için vereceğiniz randevuda eşinizle beraber bir iki poz resminizi çekiveririz. Hem de ropör...

Daha sözlerimi bitirmemiştik ki, olmaz anlamına parmağını iki yana sallıyarak:

—Yooo, dedi. Beni yanlış anlamayın. Bahsettiğiniz durum yine kendi kendimizi afişe etmek olur. Burada iş size düşüyor. Biz öyle hazırlanıp, tertiplenmiş poz vermek istemiyoruz. Fakat sanatınızı gösterip de beraber olduğumuz bir zamanda

resmimizi çekerseniz, ayrıca memnun da olurum. Nitekim, bundan önce birkaç defa resimlerimizi çektiniz. Hem ben şuna eminim ki, SİNEMA dergisi, her istediği an benim eşimle beraber resimlerimi çekebilecek, Dinamik elemanlara sahip...

— O zaman mesele halledildi demektir.

— Bu mesele zaten daha evvelden halledilmiştir. Bütün ılgayretime rağmen sizden gizlenemedim.

Ayhan Işık... Senelerin bize kazandırdığı büyük sanatkar... Tevazu sahibi bir

insan... Alçak gönüllü, hoşsohbet... Hep vazife olmaz ya!.. Biraz da havadan - sudan bahsetmek lâzım.. Konuşuyoruz...

Son sorularımdan birini soruyorum artık.

— Mesut musunuz Ayhan bey?

— Fazlasiyle... Beni tam mânâsıyla anlıyan bir eşim, üzüntülerime, sevinçlerime ortak olan bir hayat arkadaşım var artık... Mesut olmak için hiç bir sebep yok..

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Değerli jön:

— Artık gitsek, dedi. Ma-

türlü gürültüden uzak bir nikâh... Sa-
dece bir nikâh... Ancak, benim yapaca-
ğım bir nikâh evlendirme dairesinde ol-
duğu takdirde, yine istemediğim bir
sonuca varacaktı... Muhtemelen nikâhun
yapıldığı gün, haberini alan hayran-
larım ve beni sevenler dalrede topla-
nacaktı... Bunun bir örneğini kıy-

KARIMIN RESMİNİ NİÇİN ÇEKTİRMİYORUM

**AYHAN IŞIK, GEÇEN HAFTA
İÇİNDE BİR GÜN, KENDİSİY-
LE RÖPORTAJA GİDEN BİR
ARKADAŞIMIZA BU KONUDA
BİR YAZI VERDİ. YAZIYI AY-
NEN SİZLERE SUNUYORUZ.**

Yazan: Ayhan IŞIK

metli arkadaşım Göksel Arsoy'un ni-
kâhında görmüştüm... Daha o gün, ba-
nı iyi bir örnek olmuştı.. Hattâ orada
yanımda olan arkadaşlarım bilirler...
Evlendiğim takdirde, asla bir nikâh da-
iresinde nikâhımı kıy-
dıramayacağımı ve ni-
kâh memurunu eve

getireceğimi onlara söylemiştim. Onlar
da, Belediye Sarayı'nın nikân salonunu
dolduran yüzlerce kişilik kalabalığa ba-
karak, bana hak vermişlerdi...

Evliliğin kutsiyetine ve mahremiye-
tine çok ehemmiyet verenlerdenim. Bu
konuda, kendimi meşhur bir insan gibi
görmeyip herkes gibi hissediyorum. Bu
bakımdan evlendiğim kıızı, meşhur in-
sanlar gibi topluma teşhir ettirmek
prensiplerime aykırı gelyordu. Yalnız
böyle bir şey düşünürken, gazeteci ar-
kadaşlarım ve seyircilerime karşı
bir mecburiyetim olduğunu da bili-
yordum ve biliyorum. Böyle olduğu
halde evlenmemi sır olarak kabul edilip
bir hâdise yaratmamayı uygun buldum.
Yalnız bunu böyle düşünürken, gazete-
cilerden kaçamayacağımı, onlardan
gizli tutamayacağımı idrak edliyordum.
Hal böyle olunca, bu hususu artık ga-
zetcilerin mesleğine terketmek gerekl-
yordu. Bir gazeteci icabettiği zaman en
gizli şeyi ortaya çıkarabilmeli.

İşte bütün bu faktörler birleşince, eş-
min fotoğrafını niçin çektilirmediğim a-
cıkça ortaya çıkıyor.

CEVAP VERDİ ★ Uzun zamandan
beri zihinleri meşgul eden bir so-
runun cevabını, nihayet bizzat ün-
lû aktör kendisi verdi. Evet... Ay-
han Işık niçin karısının fotoğrafını
çektilirmedi? Değerli yıldızın ken-
disi tarafından kaleme alınan bu
yazıda merak ettiğiniz hususları büt-
tün çıplaklığıyla öğreneceksiniz...

Evet, bu kararı niçin aldığımı, ev-
lendiğimden bu yana soranların sayısı
yüzleri aştı... Hayranlarımdan gelen
mektupların çoğu bu konuda... Niçin
eşimin fotoğrafını çektilirmediyim?..

Doğrusu istenirse, evlenmeğe karar
verdiğim zaman, bunu herkesinki gibi
yapmayı düşündüm. Sessiz sedasız, her

im ya, biz evli barklı in-
anlarınız artık... Evde yeme-
ce beklerler...

Fotoğrafların çekimi bit-
ti... Ayhan Işık müsaade
teyip ayrılırken, son ola-
ak şunları söyledi:

— Bilhassa yazmanızı ri-
a edeceğim... Beni seven-
re sonsuz sevgi ve hürmet-

Ayrıldık...

Bir müsabakanın bize ka-
andırdığı değerli jönümüz-

bu sene sık sık beraber
tacağız tahmin ediyorum.
İmdiye kadar avantür rol-
erde sevmeye alıştığımız
Ayhan Işık, bundan böyle
arşımıza çeşitli rollerde ve
çeşitli tiplerde çıkacaktır.
Üstünüyorum da şimdiye
adar aynı şekilde görmeye
alıştığımız jönümüzü, de-
şik roller içinde
nasıl bulacağız.
Fakat her şeyden
evvel, sanatına
güvendiğim bu

değerli sanatçımız bizlere
nefis oyunları ile gene tatlı
dakikalar yaşatacaktır.

Her şeyden evvel sanatını
ön plânda tutan Ayhan I-
şık'ın böyle bir karara var-
ması, beni bir sinema seyir-
cisi olarak memnun etti. A-
lışılmış, basmakalıp bazı du-
rumlardan kurtulup, yeni-
lik peşinde koşmak, her sa-
natçımızdan beklediğimiz
hususur.

Bütün bunlardan sonra,
artık Ayhan Işık hayranları-
nın gelecek sezonu ipe çe-
kecekleri muhakkak.. Her-
halde onun değişik karakter-
de, değişik kompozisyonda
oyunları, Türk Sinema seyir-
cisinin geniş çapta ilgisini
çekecektir...

Uzun müddetten beri ma-
cera filmlerinin değişmez
kahramanı olan Ayhan Işık,
herhalde değişik rolleriyle
sinema yazarlarının, kritik-
lerinin de alâkasını çekebile-
cek oyunlar verir sanıyoruz.

Madam Pit Pit

Röportaj: ORHAN ÖZTÜRK

Fotoğraflar: Fazıl DUĞUKAN

Şiddetli bir gürültü ile uyandım. Şaşırmıştım birdenbire... Yatağın içinde doğrulmuş oturdum. Kendime geldiğim zaman, durumu kavradım. Arkadaşım yarım saatlik bir uğraşmadan sonra, nihayet beni uyandırabilmişti. Süratle kalktım. Hatırladığıma göre, bugün Büyükkada'da Madam Pit Pit'i ziyarette gidecektik. Onun için arkadaşlara akşamdan, beni erken uyandırmalarını söylemiştim. Saate bir göz attım, 8'e geliyordu. Pek geç sayılmazdı ama, pek erken de değil. Çünkü Adalara giden dolmuş vapuruna yetişmem lâzımdı. Foto muhabiri ve diğer yazar arkadaşla köprüde buluşacaktık.

Başım kazan gibiydi. Uykusuzluk ve alkol hayır bırakmamıştı. Uyuşukluğumu gidermek için bir soğuk su duşu aldım. Biraz kendime gelir gelmez sokağa fırladım.

Akşamdan kalan alkol tadı ağızımı acı, buruk bir lezzetle kavuruyordu. Dudaklarımı şapırdatarak dolmuş durağına gelip bir arabaya atladım. Karaköy'e geldiğim zaman saat ancak sekiz buçuk olmuştu. Köprü'nün altından geçip Adalar iskelesi tarafına geçtiğimde burnuma ağır bir koku çarptı. Kızarmış balık kokusu. Köprüde, sandal içinde satılan kızarmış balık kokusu... Deniz kenarındaki narmaklık-

MADAM PIT-PIT İŞ BAŞINDA ★ Sevimli aktörümüz Reha Yurdakul'un sevgilisi Madam Pit-Pit, geçtiğimiz hafta içerisinde epey zahmete girdi. Davetlileri biraz fazlaydı. Fakat her şeye rağmen, arkasında bıraktığı köpüklere bakılırsa keyfi yerinde...

lara dayandım. Etrafı tetkik ediyor ve arkadaşları bekliyordum. Dakikalar ilerliyor..

Gelen giden yok. Vapur hâzırlandı. Yolcular bindi. Ben de yavaş yavaş vapura gir-

ZİYARETÇİLER VE REHA YURDAKUL ★ Madam Pit-Pit'in misafirleri arasında Yılmaz Duru - Nilüfer Aydan çifti, Artist yarışmamızın galiplerinden Füsun Pekcan da vardı. Fotoğraflarda misafirler ve Madam Pit-Pit'in asil erkeği Reha Yurdakul görünüyolar. Sağdaki resimde baskını yapanlar vapurda. Solda Ada çarşısında alış - veriş...

SEN HA? ★ Yılmaz Duru bir ara Madam Pıt-Pıt'ın güzelliğini tenkit edince Reha Yurdakul az kalsın onu denize atıyordu...

mek üzereydin ki, yazar arkadaş ve dergimizin tertipleceği Artistlik Yarışması finalistlerinden Fusun Pekcan ile beraber geldi. Vapura bindik. Fakat foto muhabiri arkadaş ortalarda yoktu. İskeleyi görebilmek için kenardaki yerlerden birine oturduk. Vapurun hareketini bildiren zil uzun uzun öttü. Hafifçe esen rüzgâr, kızarmış balık kokusunu bize kadar ilettiler. Giriş kapılarının biri kapandı... Derken biri daha. Gene gelen giden olmadı. Nihayet son kapı da kapanmak üzere iken foto muhabiri telaşla içeri girdi. Vapura atladı.

El-kol işaretleri ile dikkatini çekip yanımıza gelmesini söyledik. Az sonra vapur hareket etti.

Marmaranın masmavi suları üzerinde, beyaz köpük-

ler bırakarak ilerleyen vapurun içi cıvılcıvıldı. Yazın geldiği herşeyle belli oluyordu. Dekolte kıyafetli şık bayanlar, spor kıyafetli şık erkekler, ellerinde plaj çantaları ile Adalara hücum ediyorlardı. Yazın başlangıcı olmasına rağmen, en sıcak yaz günlerini dahi aratmayacak kadar sıcak bir gündü. Tam deniz havası... Karpuz kabuğunun denize düşmesine lüzum kalmadan millet denize dolmuştu bile. Netekim, günlerden perşembe olmasına rağmen, plajlar epey kalabalıktı.

Tam öğle sıcaklığı ortayla kasıp kavururken Büyükkada iskelesine yanaştık. İskeleye adımlarımızı atar atmaz, Yılmaz Duru, Nilüfer Aydan ve Reha Yurdakul'un bizleri beklemekte olduklarını gördük. Tatlı bir samimiyet havası içinde selâmlaştıktan sonra foto Fazıl, çalışmaya başladı ve adım başına resim çekmeye başladı.

Hep beraber, iskeleyi ge-

çip çarşı içine uzanan yola saptık.

Önce bir bakkaldan içeri dalıp öğle için biraz nevale tedarikine giriştik. Tabii gurup kalabalık olduğu için, hepimizin içeri girmesi doğru olmazdı. Bir kısmımız da ekmek almak üzere fırından tarafa seğittik..

Kaldırıma bir bisiklet dayamışlardı. Yepyeni, gıcır gıcır. Foto Fazıl flaşını, makinesini yere bırakıp bisiklete yanaştı. Sahibini görebilmek için arayıcı bakışlarla etrafı tetkik etti. Fakat onun bisiklete gösterdiği bu samimiyete cevap veren olmamıştı. Usulca ayağını kaldırıp bisikletin üzerine atarken;

«— Vallahi dayanamıyacağım. Çocukluğum aklıma geldi. Şununla bir tur etsem ne olur sanki?»

Önce küçük, hem de küçük bir tur yaptı. Gene kimseden bir ses çıkmamıştı. Bu sırada Nilüfer Aydan da çocukluğunun tatlı günlerini hatırlamış olacak ki:

«— A vallahi ben de bayağı imrendim.» diyerek bisikletin arka selesine kuruluverdi ve bir anda iki yaramaz ortadan kayboldu. İçimden:

GÜNEŞ VE DENİZ BANYOSU ★ Büyük işler başaran Madam Pıt-Pıt denizi ve güneşi çok sever. Sevgilisi Reha Yurdakul da ona gereken ihtimamı göstermekten geri durmaz. İşte, fotoğrafta Reha Yurdakul'un Madam Pıt-Pıt'a gösterdiği yakınlığın bir örneğini görüyorsunuz. Sevgilisini büyük bir dikkatle yıkıyor...

«— Şu ara sahibi gelmese bari» diye dua ederken önümüzde peydahlanan bir adam, bize bisikletini görüp görmediğimizi soruyordu..

«— Şey...» dedim. «Bizim arkadaşlar biraz binmek istediler de...» Bu sırada bizim küçücük yaramazlar gelmişler ve adama (bisikletine binmelerine izin!.. verdiğinden!..) dolayı, teşekkür ediyorlardı.

Bisiklet turu bitmiş ve nevalelerimizi almıştık. Artık son hedef Reha Yurdakul'un sevgilisi Madam Pıt-Pıt.

Evet, bizleri heyecan ve sabırsızlıkla bekleyen Madam Pıt - Pıt. Elbette ki, şu anda hepimiz Madam Pıt - Pıt'ı merak etmişsinizdir. Ben size onu dilimin döndüğü kadar anlatıvereyim:

Madam Pıt - Pıt, tahminen altı metre kadar boyunda, bir yirmi genişlikte, beşyüz kilo ağırlığında bir şey... Yeşile çalan renkte bir cildi var Aaaa! Sakın hayret etmeyin... Olamaz mı diyorsunuz? Neden olmasın çımm? Bakın anlatayım:

Bif haftada tam yedi gün vardır. Bunlardan beşbuçuk gün çalışma ve birbuçuk gün de dinlenme günüdür. Halbuki bizim iri-kıymı sempatik sanatçımız Reha Yurdakul, basit bir bel falsosu ile bu kaideyi ters çevirmiş. Haftanın beş-altı günü sevgili madamı[la beraber, diğer günlerde ise çalışma. Doğrusu böyle çalışma dostlar başına...

★

Bir dakikalık bir uğraşmadan sonra Pıt-Pıt, hakikaten «pıt-pıt-pıt» diye sesler çıkararak çalışmaya başladı. Sekiz kişilik gurubun doldurduğu tekne bu kadar yük altında bana mısın demiyordu. İlk hedef Heybeliada!..

Heybeliada'dan termoslarımıza soğuk su doldurup tekrar yola çıktık.

Heybeliada'dan ayrılışımızdan az evvel, Yılmaz Duru ile Fazıl Durukan arasında bir düello başlamıştı. Çünkü her ikisinin de elinde

birer tane fotoğraf makinesi vardı. Habire birbirlerinin fotoğrafını çekiyorlardı. Tabii bu arada bizi de figüran olarak kullanmaktan geri kalmıyorlardı.

«— Sen Hayri!.. Başını azıcık şu tarafa çevir.

«— Orhan!.. Objektife bakma...

«— Füsün hanım, sen elini aşağı indir!

«— Nilüfer hanım... Reha-cım sen....

Bu düello o gün akşama kadar sürdü ve biz zavallılar durmadan figüranlık yaptık Hadi ben neyse!.. Ama ya diğerleri? Başlıbaşına birer sanatkâr olan Nilüfer Aydan ve Reha Yurdakul'un figüranlık yapması, biraz komikti. Komikti diyorum ama, gene de itirazsız, hep beraber figüranlık yaptık. Bu işte en kârlısı da bendim herhalde? Çünkü yarın bir gün, yeri geldiği zaman, böbürlene ne böbürlene:

«— Yaa!.. Siz beni ne zannediyorsunuz? Karamürsel sepeti mi? Ben ki, Nilüfer Aydan ve Reha Yurdakul'la beraber figüranlık yapmış adamım!.. Ben ki...» diyerek kendi kendime bir hayli kasılacaktım.. Kasılacaktım da söz mü yani? Açıkta açığa öğünecektim...

★

Tepemizdeki güneş bizi epey ısıtmış ve bir gölgeye

DOKTOR ★ Madam Pıt - Pıt hava fazla ısınınca ufak bir rahatsızlık geçirdi. Hemen faaliyete geçen Reha Yurdakul hastalığa hemen teşhis koydu: Benzin.

sığınmaya mecbur etmişti. Yörükali plajını geçince serin bir koy bulduk ve demir attık. Radyoyu açtık. Aldığımız yiyecekleri ortaya yadık.

«— Domatesleri yemek için tuz yok mu?» diyordu Reha. Nilüfer gülerek:

«— Deniz suyu ne güne duruyor?

Öyle ya, ne güne duruyor. Hemen domatesleri su-

ya daldırıp bir güzel yıkadık ve tuzladık. Salatalıkları da hakeza... Herkes büyük bir iştahla yemeye başladı.

Yemek faslından sonraki yüzme faslı da epey zevkli oldu. Hatta bir ara yorulup su içinde hareketsiz durup dinlenen Reha'ya birisi:

«— Ne o Reha, yoksa....

Yoo! Ne sordüğünü söylemiyeceğim. Müsaade edin de o da bize kalsın.

DAVUL DA DENGİ DENGİNE ★ Büyük lokma ye, fakat büyük lâf söyleme, demişler. Ama bana kalırsa bu lokmayı yutmak her yiğidin kârı değil.

Moda'yı bilir misiniz? Herhalde bilmiyeniniz yoktur. Ya Modalı gençleri? İşte burada duralım. Bugün memleketin bir çok köşesinde Moda ve modayı bilen vardır muhakkak. Kadıköy'ün Moda'sı ile Paris'in modasını karıştırmıyanların ekseriyetini kabul ettik. Ama Moda'lı gençleri tanıyanların da çoğunlukta olduğunu maalesef kabul edemeyeceğiz.

Moda'lı 'gençler.... Hemen zihinlerinizdeki soru işaretini görür gibi oluyorum. Taş Bebek, Gönül Yazar ve Moda'lı gençler arasında bir ilgi arıyorsunuz...! Haklısınız... Ne düşünseniz size hak veririm.. Fakaaat.

Bu yazımda sizlere Moda'lı gençlerin hikâyesini anlatacağım.. Ve bu gençlerin hikâyesinde siz, hem Taş Bebek'i, hem de Gönül Yazar'ı bulacaksınız. Buna eminim..

★

TAS

NE

Yazan: H

Fotoğraflar : B

Moda, İstanbul'un en şirin ve en modern köşelerinden biridir.. Hemen hemen Türkiye'nin en hareketli, neşeli ve vurdumduymaz kişileri bu semtte yaşar. Ekserisinin hâli vakti yerindedir. Büyük apartımanlar, köşkler, villâlarda otururlar. Otomobilleri de ekseriya son modeldir...

Moda'nın hareketi, canlılığı akşam üzerleri başlar. Bilhassa yaz günleri, Kız Enstitüsü'nden iskeleye kadar olan yol üzerinde Moda'lılar piyasa eder, dururlar. Çok zevkli olur bu akşam üstleri.. Blue-jean'li, ekose Amerikan göm-

lekli pantolonlu, B. B. Ve bu çocukların renge pek meraklıları Kulübü veya de görülmektedir. Moda'nın nasıl giyildiği de çok meraklıdır. Cevap: Moda'lıların geceleri geç giydikleri kıyafetleri de karlar simülmeleri ru kalıpları luğu ılık s-

sinematek.tv

sinema

Rossana Schiaffino

APA OFSET BASIMEVI

BEBEK DİLDİ

ayri **CANER**

LLÂ Fotoğraf Stüdyosu

lanlar, balıkçı
ları giymiş
enzeri kızlar...
ların arasında
abalarını sü-
karı - koca-
aşlı kişilere
anmaz... On-
eriya Lozan
la, Koço'da
la Kulübün-
rsiniz...
er günlerini
eler? Bu ol-
resan bir so-
da şöyle:
ekseriya,
yataklarına
ar ve sabah-
ok geç kal-
Deniz mev-
öğlene doğ-
kalkmaz so-
a koyunun
nda alırlar..

Saatler ilerler, deniz-
den çıkanlar neşeli,
danslı partilere gider-
ler, eğlenirler... Ak-
şam üstü de meşhur
piyasa gezintileri baş-
lar.. Geceleri anlata-
mıyacağım... Öylesine
çeşitli eğlenceleri var-
dır ki...

Diyeceğim, Moda ve
Moda'lılar başlıbaşına
bir film konusudur.
Merak ettiğim de, şim-
diye kadar bu konu-
nun niçin filmcilerin
ilgisini çekmediğidir.

Gönül Yazar'ı, Fitaş
Film Şirketi «Taş Be-
bek» adlı kordelâda
Türk Brigitte Bar-
dot'su olarak lânse
etmişti. Halbuki Sa-
ner'in rejisini yönetti-
ği bu film gerçekte

hiç de başarılı olama-
mış ve Gönül Yazar
tamamiyle harcanmış-
tı bu kordelâda. Bu-
nunla beraber biz si-
nema yazarları, Gönül
Yazar'ı gerek tipi ve
gerekse göz dolduran,
canlı oyunuyla gele-
ceğin yıldızları arası-

koymuştuk. Ama
ne yazık ki, Gönül
Yazar da bu filmde
harcandığından uzun
zaman hiçbir film şir-
ketinin teklifini kabul
etmiyerek sinema dün-
yamızdan uzak kaldı.
Bir bakıma bu iyi
oldu. Hiç olmazsa,
«Taş Bebek» in yarat-
tığı kötü tesir kay-
bolmuş bulunuyor...
Şimdi ise, Gönül Ya-
zar'ın tekrar sinema-
ya döneceği ve bazı
film şirketlerinin yap-
tığı teklifleri tetkik
ettiği son aldığımız
haberler arasında....
Şayet bu doğruysa...

Şimdi burada sine-
manın topluma olan
faydasından söz et-
mem gerekiyor. Ger-
çekten de sinema, her
ne kadar toplum ta-
rafından bir eğlence
vasıtası olarak kabul
ediliyorsa da, biz far-
kında olmadan onun

VE GÜZEL ★ Bizim sinemamızın
Bardot'su sayılan Gönül Yazar, Türk
sinemasına tekrar dönüyor. Bu yıldızımızın
çok meselelerine el atan bir filmde oy-
nması, hem sinemamıza ve hem de top-
lumumuza faydalı olacaktır. Yeter ki bu fil-
mi bir hikâye ve iyi bir rejisör bulunsun...

«TAŞ BEBEK» ★ Geçen yıl seyrettiğimiz bu filmin oyuncusu Gönül Yazar, bir süre sinemadan ayrıldıktan sonra muhtemelen yakında tekrar film çevirmeğe başlayacak. Biz, onu gençlik meselelerine el atan bir filmin baş rolünde görmeği arzu ediyoruz...

tesiri altında kalıyoruz. Bir çoklarımızın hareketleri, filmdeki olaylardan, birçoklarımızın giyimleri popüler yıldızların kıyafetlerinden alınmadır. Hattâ ve hattâ bizim toplumumuzda, ölümü üzerinden yıllar geçmesine rağmen, bir James Dean benzeri olabilmek için saçlarını boyatan gençler, Brigitte Bardot benzeri genç kızlar ve son filmleriyle ilgi uyandıran Jean-Paul Belmondo ve Alain Delon benzerleri bulunmaktadır. Tabii Moda'lı gençlerin arasında da böyleleri çoğunluğu teşkil eder...

Bilmem siz Moda'lı gençler sinema ve Gönül Yazar arasında bir ilgi kurabildiniz mi düşüncelerinizde? Henüz kuramadınızsa size bir soruyla cevap vereyim:

Gönül Yazar bizim Moda'lı gençleri anlatacak bir filmde baş rolü oynayamaz mı acaba?

Bana kalırsa, gerek tipi ve gerekse fiziğiyle, Gönül Yazar böyle bir filmin kahramanı olabilir. Tabii «Taş Bebek» deki gibi gayet kötü bir senaryonun ve gayet kötü bir reji yönetiminin kurbanı olmazsa...

Bizim sinemada bir illet vardır. Bizi toplumumuzun ana meselesidir, diye daima köy filmi yapar dururlar. Oysa, bana kalırsa, bizim esas dâvamız şehir meseleleri üzerine olmalıdır. Bugün için Türk Sineması'nın ele alacağı hikâyeler «büyük şehir» dâvalarını kendine konu edinmelidir.

Niçin mi? Çünkü bizim sinema adamlarımızın çoğu, köy filmlerini yaparken, köy gerçeklerini bilmeden, ezberle film yaparlar da ondan... Halbuki, «büyük şehir» burnumuzun dibi... Büyük şehir

meseleleri de, burnumuzun genç kız, Gönül Yazar ol dibinde buram buram...

Büyük şehir devince, ilk aklıma gelen gençliğin durumu oluyor. Bugün için hemen her memleketin cemiyyetinde gençlik davranışları önemli problemler arasındadır. Tabii bizim memleketimizde de öyle...

Moda'nın gençlerini örnek almam ne dereceye kadar doğru bilmem ama... Sinemamız için en iyi hikâve herhalde bu semtin gençlerinin hikâyesi olacaktır. Yeter ki bu hikâyeyi yazacak olan Moda'yı ve Moda'lı gençleri bilen bir kişi, filmi yapacak olan rejisör de aynı şekilde bu topluluğu çok yakından tanıyacak bir sanatçı olsun...

Tabii, bunların yanında bir önemli şartımız da, filmin baş rolünde oynayacak

Taş Bebek ne ne oldu? Bilmem, bunun cevabını sizlere nasıl verebilirim... Çünkü, Gönül Yazar'a olan bir şey yok... Olan sinemamıza... Zira şimdiye kadar bir Gönül Yazar'ın mevcudiyetini hatırlamadılar veya hatırlamak istemediler. Oysa, bugün için gayet açıkça kendini belli eden kadın oyuncu sıkıntısı var ortada... Prodüktörler yeni filmleri için artist arayıp duruyorlar... Ya da aynı artistleri her filmlerinde oynatıp, sinemamızı monotonluktan kurtarmıyorlar...

Herhalde bu yazımızdan sonra prodüktörlerin düşüncelerinde değişiklik olur da, hem Gönül Yazar'a, hem Moda'lı gençlere önem verirler...

Bekliyoruz...

SİNEMA DERGİSİ YARIŞMASI GALİBİ

TEKİN ARAL

AÇMIŞ OLDUĞUMUZ BÜYÜK ARTİST YARIŞMASINDA BÜYÜK JÜRİ TARAFINDAN EN ÇOK BEĞENİLEN ARTİST ADAYLARINI, BU SAYIDAN İTİBAREN TAKDİM EDİYORUZ.

Karşımdaki koltukta, sinemamızın gelecekte en büyük şöhretlerinden birisi olması beklenen yakışıklı ve sempatik bir genç oturuyor.. Konuşuyoruz... İki saate yakın bir zamandan beri konuşuyoruz... Havadan sudan söz ediyoruz... Bu arada Tekin'in birçok özelliklerini de öğreniyorum tabii.

Tekin Aral'ın mesleği karikatüristlik... Bilindiği gibi, ağabeyi Oğuz Aral da bugün Babıâli'nin en şöhretli karikatüristleri arasında yer alıyor...

Tekin Aral'ın bugün Türk Sinemasında yer alan jönlerden oldukça değişik bir havası, değişik bir tipi var. Bana daha çok Fransız aktörlerini hatırlatıyordu fizyonomisiyle... Sevdim Tekin Aral'ı... Gayet samimi, neşeli ve espirtüel bir genç... Tabii ne de olsa karikatürist..

Bazan yerinde cevaplarla konuşmamızın daha canlı ve neşeli olmasını sağlamış oldu.

Bakın neler konuştuk Tekin Aral'la... Size sorularıyla ve cevaplarıyla hiç bir ekleme yapmadan aktarıyorum.

— Peki, bizim yarışmada beğenildiğinize ve yakında film çevirmeğe başlayacağınıza göre, artık sinemayı meslek olarak kabul edeceksiniz demektir... Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

— Eğer sinemadan memnun kalırsam, daha düzü aradığım şeyleri bulursam, niçin olmasın?

— Sinemada ne çeşit roller oynamak arzusundasınız?

— Daha çok jön olarak oynamayı istiyorum.

— Biraz da özel hayatınızdan bahsedelim... Genç kızlar ve aşk? Ne

aklınıza getiriyor bunlar?

Güldü Tekin Aral. Belli ki genç kızların lâfı bile onu harekete getiriyor. Herhalde genç kızlarla arası iyi olsa gerek. Bakalım ne diyecek?

— Genç kızlar beni severler, diye söze başladı. Tabii ben de onları. Ama onların arasında güzel olan ve kafası işliyen genç kızları daha çok severim...

— Aşk nasıl tarif edersiniz?

— Muhakkak ki güzel aşk

— Hiç aşık oldunuz mu?

— Oooo... İşten güçten fırsat buldukça, boş zamanlarımda daima aşık olurum.

— İdeal kadın sizce nasıl olmalıdır?

— Herşeyden önce güzel

TEKİN VE ÇIZGI ★ Sayfayı süsleyen fotoğraflara, Tekin Aral'ın ağabeyi. Oğuz Aral bazı ilâveler yapmış. Tabii çizgiyle... Ağabeyine göre Tekin'in bazı garip huyları var. Meselâ dürbünü çok seviyor, sonra çocukları da...

olmalı. Sonra belirli bir kültürü ve çalışan bir kafası...

— Ya kitaplar?

— Klâsik olarak Balzac ve Dostoyevski'yi okurum. Modernlerden de O'Henry, Steinbeck ve Hemingway...

Bunlara ilâveten Tekin Aral hakkında şunları da öğrendim. En beğendiği hususiyeti objektif ve realist olması, en beğenmediği de yumuşak yüzlülüğü... Klâsik ve hafif müzikten hoşlanıyor... Resim yapıyor.. En sevdiği çiçek papatya, renk siyah... Koku da, sevgilisinin kokusu... Nefret ettiği şey de, yanında bir kızla gezerken yiyecek gibi bakanlar... İğreniyormuş bu tip insanlardan... Uzun bir süre basketbol oynamış... Futbolda Fenerbahçe'yi, basketbolda da Darüşşafak'ı tutuyor...

İşte bizim müstakbel jönümüz Tekin Aral... Bilmem her yönüyle bu genci size tanıtabildim mi?

Hayri
CANE

REJİSÖR ★ Atıf Yılmaz, oyunculara ceki लेकर sahneyi tarif ediyor.

Her Çalı

Havalar ısındığından bu yana, keyfim yerine geldi hani... Çünkü evvelâ şunun şurası muhakkak ki; bütün dünyada, soğuktan fena halde müteessir olan ve sıcağı seven on kişi var ise mutlak surette birisi benimdir. Bu birinci sebep... Bir sebep daha var. Ben bir zamanlar (lâf aramızda. Öğünmek için söylemiyorum ama) 10,000 metre, yani Maraton yarışlarına iştirak ederdim. Ama sadece iştirak ederdim

hem dinleniyordum. Henüz yemeği yarılamaşım ki, evin karşısındaki kasap seslendi:

— Sizi dergiden arıyorlar!

Fırladım. Tatlı bir iş çıkmıştı gene. Yolcudur Abbas bağlasan durmaz misâli, ben de alelacele yemeğimi bitirip evden çıktım.

Berberime aldığım foto muhabiri Fazıl'la beraber Emirgân'a geldiğimizde saat 14,00 ü biraz geçiyordu. Önümüze ilk çıkan adama:

«— Emirgân korusunda filmciler çalışıyormuş. Nerededirler biliyor musunuz?»

«— Ha, evet... Yukarda, köşkte çalışıyorlar.»

«— Ne taraftan gidebiliriz oraya?»

«— Nah!... Şurdan!...»

Eliyle işaret ettiği tarafa doğru yavaş yavaş ilerledik. Bayır dik, hava da epey sıcak olduğu için terlemeye başlamıştık. Asfalt yol alabildiğine uzuyordu. Nihayet uzun bir yürüyüşten sonra köşke vardık.

Köşkün içi dışı artistler ve sinema âletleri ile doluydu. Bizi ilk karşılayan Orhan Günşiray oldu. Köşkün haricindeki çalışmal-

KOLKOLA ★ Arkadaşımız, Orhan Günşiray ve Salih Tozan ile beraber.

rını bitirmiş, gitmeye hazırlandılar. Bizi gören Orhan, her zamanki taşkın neşesiyle:

«— Merhaba çocuklar. Hoş geldiniz.»

«— Hoş bulduk.»

«— Bizi arıyorsanız tam vaktinde geldiniz. Biz de şimdi gidiyorduk.»

«— Paydos mu?»

«— Yoo, yoo!... Az ileride bir iki haric sahne çekeceğiz de... Haydin hep beraber gidelim.»

«— Olur.»

Rejisör Atıf Yılmaz'ın idaresindeki Güven Film ekibinde kimler yoktu ki: Sıra ile hepsini selâmlayıp arabaya daldık. Orhan

KAMERA KARŞISINDA ★ Ayhan Işık ile Pervin Par prova yapıyorlar.

İçin mi?

Günşiray, Neriman Köksal, Salih Tozan, Oya Tarı, Yılmaz Güney ve aralarında misafir olarak bulunan sempatik sanatçımız Nuran Nur.

Hep beraber koruluğun arka tarafına geldik. Rejisör sahne hazırlıklarını yapmaya kadar biz de artistleri sorguya çekiverdik. Doğrusu artistlik, her bakımdan olduğu gibi bu bakımdan da zordu. Çünkü ben kendilerine her aklıma geleni soruyordum. Hani neredeyse, Piza kulesinin eğriliği kaç derecedir diyecektim.

Sırasıyla hemen hemen hepsi ile röportaj yaptık. Bu zaman zarfında bizi en çok ilgilendiren, sahnelelerin çekilişi olmuştı. Ya rabbi o neydi öyle? Bir arabada... Arka tarafta Oya Tarı, Orhan Günşiray ve bir ışıkçı oturmuş. Gene hemen ayaklarının dibinde birkaç tane ark lambası, akümülatör. Ön taraf ise daha feci. Şoför (tabii ki onsuz olmaz), rejisör, operatör, operatör yardımcısı ve kamera. Düşünün siz festivali... Filmi çekilecek olan Orhan Günşiray ve Oya Tarı hariç, diğerleri üst üste, kucak kucaka.

«— Kamera!»

«— Araba yürüsun.»

Araba yürümeye ve kamera da çalışmaya başladı. Reji asistanı Yılmaz Güney ise, yürümekte olan arabanın yanı sıra hızlı koşuyor ve:

«— İstanbul!... Canım İstanbul. Sevdığım memleket...» diye artistlere senaryoyu süfle ediyordu.

Bu çalışma böyle eziyet ve sıkıntılar içinde devam ededursun, biz dostlara «kolaylık» temennileri içinde ayrıldık.

Sıra Acar Film'in «Ya Ben, Ya O» suna idi.

Emirgân köşküne girdiğimiz zaman herkes sessizdi. Kamera önündeki klâket üzerinde 552 rakkamı okunuyordu.

Senaryo ve rejisini Aydın Arakon'un yaptığı «Ya Ben, Ya O» isimli kordelanın baş rollerini Ayhan Işık ve Pervin Par oynuyorlar.

Bir köşeye çekilip sessiz otururken birer çay içmemizi teklif ettiler. Birer teşekkürle savıp, onları işinden alakoymamayı daha uygun gördük. Öyle yaptık zaten.

Salonun bir köşesinde

hazırlanan sahnede Pervin Par ile Ayhan Işık oynuyacaklardı. Kamera büyük kıymetlerimizden Şadan Kâmil'in idaresinde idi. Işıklar ise Fehmi Eryılmaz tarafından dikkatle ayarlanıyordu.

Son virajı da dönen ara-

ba Levent yolunda süratle ilerlemeye devam ediyordu. Bu günkü işlerimizi bitirmiş, geri dönüyorduk. Arabanın içi Orhan Günşiray ve Neriman Köksal'ın neşeli kahkahaları ile çınlıyordu.

Akşam oluyordu artık. Sanatçılarımıza teşekkür edip ayrıldık.

ORHAN ÖZTÜRK ★ Ayhan Işık'la karısını İstanbul'da takip eden «SİNEMA» yazarıydı. Kader bu sefer onları Pembe Köşk'te karşılaştırdı.

ALTAN LÜPEN ÇETESİ

DEDİKODU, İFTİRA, ÇİRKEFİN AYYUKA YÜKSELDİĞİ ÇETE, ONA BUNA SATIŞMAKTAN, BAŞLADIĞI FİLMİ BİTİREMİYOR.

Röportaj: Oktay OKAN

Eskiden İstanbul'un sokaklarında ellerinde boru, sırtlarında afiş tahtası, küçük el ilanları dağıtarak tellâller dolaşırdı. Mahalle çocuklarının peşlerine takıldığı bu sesi gür tellâlların işi, semt sinemasında - umumiyetle yazlık sinemalarında - o gece oynayacak filmi met-hetmek, halka duyurmaktı.. Şöyle bağırırlardı:

«Alo, alo... Bu akşam... Falan sinemada iki film birden... Birinci film Lorel Hardi Mektepte... Senenin en büyük filmi. Kahkaha tufanı..»

Kahkaha tufanı lâfı sonraları tellâllardan sinema afişlerine atlanmış, oradan da halkın ağzına yerleşerek komik,

fevkalâde güldürücü filmle-re «Kahkaha tufanı» demek adetten olmuştu.

Ben geçenlerde kahkahanın tufanına bir filmde değil de, bir filmin çevrilişinde yakalandım.

Kameranın karşısında üç kişi vardı. Ahmet Tarık Tekçe, Öztürk Serengil ve Altan Erbulak...

«Yaman Gazeteci» adlı bir kordelâda üç kişilik çeteyi canlandırıyorlar. Altan Erbulak'ı tutmuşlar çetenin reisi yapmışlar. Ahmet Tarık Tekçe ile Öztürk Serengil de adamları. Çetenin bir de kadın elemanı var. Muzaffer Nebioğlu.

Bugüne kadar bu üç sanatçımız niçin bir araya gelmemişler şaşırmamak mümkün değil. Gülmekten ne kendileri oynayabiliyor, ne de filmin doğru dürüst ilerlemesini sağlıyorlar. Ahmet Tarık Tekçe, Öztürk Serengil, Altan ise hepsinden başka. Aralarına düşenin vay haline. Bir dedikodu salgını çıkarmışlar. Herkesin en gizli kapaklı hususiyeti onların ağzında. İstediklerine rastgele iftira ediyorlar. Adam çekiştiriyorlar, arkadan söylüyorlar, onun bunun sırlarını ifşa ediyorlar. Sonra da kimden duyduunuz bunu denilince üçü birbirlerinin yüzüne bakıyor «Vallâhi bana Öztürk söylemişti» diyor biri. Öztürk; «Ben de Altan'dan işittim, ona da Muzaffer söylemiş.» diyor. Muzaffer'e bakıyorsunuz; «Geçen gün, nerede söylüyorlardı? Galiba

ALTAN LÜPEN ÇETESİ ★ Dormen Tiyatrosunun kıymetli komedyeni Altan Erbulak'ın reis olduğu bu çetenin diğer elemanları Ahmet Tarık Tekçe ile Öztürk Serengil. Aralarına düşenin vay haline. Bir dedikodu salgını çıkarmışlar. Herkesin en gizli kapaklı hususiyeti onların ağzında. İstediklerine rastgele iftira ediyorlar. Adam çekiştiriyorlar, arkadan söylüyorlar, onun bunun sırlarını ifşa ediyorlar.

Ahmet birinden duymuş ama, kimden olduğunu batırlamıyorum...» gibi lâflar ederek aralarına aldıkları insanı çileden çıkarıyorlar. Ben 'onların bu huyunu bildiğim için bir köşeden hiç lâfa karışmadan filmin sahnelerinden birinin hazırlanışını seyrettim.

Ahmet Tarık Tekçe'nin bir hoş tarafı daha var: Cebinden bir mektup çıkarıyor ve mektubun ilk satırlarını okumağa başlıyor», «Yirmi altı milyonun sevgilisi Ahmet Tarık Tekçe...» Bu cümleyi her önüne gelene, her saniye, âdeta durmadan plâk gibi tekrarlayıp duruyor, üstelik mektubu da insanın burnuna soka soka...

Bir ara filmi hazırlayanlara fenalık geldi. «Ahmet, Ahmeett, sok o mektubu cebine şimdi düşüp bayılacağız..» diye bağırmağa başladılar.

Hiçbirinin umurunda bile değil.

Münir Özkul, Muhterem Nur, Aziz Basmacı, Erol Günaydın da var filmde. Reji bu filmde kendisine Türkiye'nin B. B. si, yani

Brigitte Bardot'su adı takılan Burhan Bolan.

Filmde Münir Özkul gazeteci. Büyük bir gazetenin mühim bir muhabiri... Fakat biraz salakça bir gazeteci... Yapmadığı hata, devirmedeği çam, kırmadığı pot kalmıyor. Gazetenin Yazı İşleri Müdürü Aziz Basmacı. Aziz Münirden de matrak gazeteci. Gazetenin yazı kadrosunda Bedri Koraman, Suasi Sualp çalışıyor.

Filmin asıl sürükleyici tarafı Altan'ın çetesinde. İftira, dedikodu, çirkefin ayyuka çıktığı bir çete bu. Altan'ın sadece adı reis. Sözü dinleyen, emirlerini yerine

getiren yok. Ahmet Tarık Tekçe ile Öztürk Serengil, filmde Altan'ın sevgilisini ve aynı zamanda çetenin elemanlarından birini canlandıran Muzaffer Nebioğlu'na açıkça asılıyorlar. Altan'ın haberi var fakat mani olamıyor. Öylesine çete, öylesine

bir reis.

Suygun hazırlıyorlar filmde. Bir bankayı soyacaklar, paraya kavuşacak hepsi. Plânlar, hesaplar... Aylarca uğraşıyorlar bir bankayı yer altından tünel kazarak soymağa hazırlanıyorlar. Fakat, (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Eisenstein der ki: «Sinema, sanatların içinde en uluslararası olanıdır.» Öyle ama, gel de sen bizim türedilere anlat. Batı dünyasında «Yedinci sanat» olarak kabullenilen sinema, bizde çoğunlukla bir istisna aracı olmuştur. Diğer bir deyişle de, Türkiye'de sinema bir atlama tahtasıdır.

Aman sıkı durun, birazdan fırtına kopacak.

Evet bizde sinema bir atlama tahtası demiştik. Ticarete çuvalhyan, yahut ta işportacılıkta sıvırlan soluğu rejisörlükte alıyor. Bir iki filmde de asıstan yamaklığı yaptı mı, tamam. Bu sanata ilk basamaktan başladığını övüne övüne anlatır. Artık işiniz, gül-

cünüz yoksa dinlemek zorunda kalırsınız. Yanlıp da, filmin kötü tarafından söz ettiliz mi, alacağınız cevap hazırdır. İkinci, üçüncü elden aşırma, bir takım yuvarlak lâflar birbirini izler. Efendim sansür... Efendim teknik imkânsızlık.... Efendim... Eee... ağır ol da biraz soluk alalım birader.

Onu, bunu bilmem. Eğer film yöneticisi denen kişide bir kumultı, bir güç varsa, en çetin koşullar içinde bile kendini gösterebilir. Gerisi çığnemiş sakız...

ATLAMA TAHTASI

Sansürü, teknik imkânsızlıkları kendilerine bir kurtuluş kapısı olarak seçenler, yine kendilerini aldatmak tan öteye geçemezler. Çünkü eninde sonunda çıkmak istedikleri kapı aralıklarında sıkışıp kalacaklar. Hiçlikle-
rinin, köksüzlüklerinin yenilgisine uğrayacaklar. Sinema rejisörlüğünde işportacıların, zeytinyağı tüccarlarının, avanturierlerin yeri yoktur. Sinema kül-

tür istiyen, sinema eğitim istiyen bir anlatım aracıdır.

Bu rejisör çoğalmı Türk sineması için iyi sonuçlar vermeyeceği gibi, tehlikeli olacaktır ayrıca. Lütfen bu yetersiz, bu bilgisiz kişiler sinemaya saygı gösterip, çekilmelidirler.

Üstelik bu kısır kişileri bir değermiş gibi gösteren eleştiricilere de ne demeli bilmem. Eğer muhakkak kahrman yaratılmak gerekiyorsa, önce dostluk, akrabalık gibi yakınlaşmalar bir köşeye itilmeli. Yoksa bizden gelecekler bu iki yüzölçümüne küfür edecekler, tüküreceklerdir peşin yargılarına.

Beyoğlu'nun arka sokakları, pastaneler, kahveler rejisörlerden, geçilmiyor. Bunlara çiftler çiftler yengeler de eklediniz mi, gerisini siz düşünün.... Önüne gelenin rejisör, önüne gelenin yenge olduğu ucuz bir sinema çevresli..

Bir okadar enişte, bir okadar da yenge... Pes doğrusu...

AHMET TARIK TEKÇE ★ «Yaman Gazeteci» filmind*, bugüne kadar oynadıklarından tamamen ayrı bir rolde oynuyor. Altan Erbulak'ın reis olduğu bir gangster çetesinin en faal elemanı...

olmaları tutmuyor, herkesin gülüp eğlendiği, dans ettiği bir sırada gece klüplerinden birinin dans pistine çıkıyorlar. Daha buna göre neler...

Paraya kıymış Altan Lüpen çetesinin üç elemanı için elbise diktirtmişler. Evet, hazır alınmamış elbiseler. Ahmet Tarık Tekçe için zaten hazır elbise bulunmuyormuş. Altan Erbulak için de. Birinin vücut ölçüsü azamının üzerinde, öbürününki ise asgarinin altında imiş. Öztürk'e de elbise almak meseleymiş. Bedeni tam gelirse, kolları kısa kalıyormuş. Kolu tam otursaydı ceket veya pantolon bir Öztürk daha alacak genişlikte oluyormuş. İyisi mi, ismarlayalım bir terziye demişler ve çete için bir örnek lacivert açık mavi yollu kumaştan üç kat elbise diktirtmişler. Gömlekler siyah, kravatlar beyaz. Her ü-

çünün de koltuk altlarında ikişer tabanca var. Tam çete canım.

TRİO ★ Ahmet Tarık Tekçe, Altan Erbulak ve Öztürk Serengil öylesine uyuşmuşlar, öyle başarılı bir trio teşkil etmişler ki bundan böyle birbirlerinden güç ayrılırlar.

SEVDİĞİNİZ YILDIZLARA MİSAFİR OLABİLİRSİNİZ

Türk Sineması'nın en sevilen ünlü yıldızları, her hafta beş okurumuzu evlerinde akşam çayına davet etmekle şeref duyacaklarını söylemişlerdir.

Bu davetlerde, beş

okurumuz sevdiği yıldızlarla beraber fotoğraf çekilecek, arzu ettiği soruları soracak ve birkaç saat sohbet etmek fırsatını bulacaktır.

21 Haziran günü **LEYLA SAYAR**'ın ziyaretine gidecektir. 30 Haziran günü ziyaretime gideceğimiz yıldız da **MUHTEREM NUR**'dur.

Filmin fon müziğini bütün genç kızların ve aile reislerinin iyi tanıdığı Fecri Ebcioğlu büyük bir titizlikle hazırlıyormuş. Dünyanın herhangi bir noktasında çalışan yeni bir melodiyi iki saat geçmeden İstanbul Radyosu diskotekine yerleştirmesini bilen bu esrarengiz diskockey, ilk defa bir filme fon müziği yapıyor. Bu yüzden titiz davranmakta haklı, en iyisini yapacaktı. Yalnız ne çalışacağını henüz bilmiyor? Sorulunca da yaşından umulmıyacak bir çeviklikle yerinden dönüp havalara sıçırarak «söylemem», diyor, «film seslendirilirken, öğrenirsin.»

Sözü yine Altan Lüpen çetesi ile bitirelim. Tekçe, Serengil, Erbulak cidden öylesine uyuşmuşlar, öyle başa-

rılı bir trio teşkil etmişler ki, bundan böyle birbirlerinden güç ayrılırlar. Hem de ayrılmıyacaklar, üçü bir arada bir yığın film çevireceklermiş. Yalnız Ahmet Tarık Tekçe film sahiplerinden aldığı paradan başka, Altan'dan, Öztürk'ten de para istiyormuş. Ben sizden daha meşhurum, ben olmazsam siz ikiniz bir mâna ifade etmez hava alırdınız, diyormuş. Bu yüzden zavallı çocuklar da Ahmet'e açıktan para vermek zorunda kalıyorlarmış. Öztürk geçenlerde isyan etmiş. Bir daha verirsem şöyle olayım, böyle olayım demiş. İsterse bu filmi bile yarım bırakırım, fakat Ahmet'e artık on para haraç yedirmem diye tutturmuş. Güçlkle teskin etmişler...

EVİRİM FER'E ÇAYA GİTTİK

Röportaj: Oğuz EROL

Fotoğraflar: BELLÂ Fotoğraf Stüdyosu

En büyük baskını da Evrim Fer'e yaptık doğrusu... Kaç kişiydik o gün acaba? Evet, evet çok kalabalıktık.. Misafir olarak gittiğimiz çay partilerinden en kalabalığıydı o gün...

Kimler yoktu ki... Başta Evrim Fer ve neşeli, sempatik annesi Fahriye hanım... Misafirlerimiz... Nuri Başa, Venüs Biriz, Oğuz Adalı ve SİNEMA dergisinin açmış olduğu büyük Artist Yarışması'nın favorilerinden Semra Durdağ.. Evrim Fer'in bir arkadaşı vardı... Sonra SİNEMA ekibinden Melih Vassaf, fotoğrafçımız Sabahattin, hem rejisör, hem yazar Ülkü Erakalın ve ben...

Sayacağımız bir de Meral Sayın var ama, onu artık aktör mü, yoksa SİNEMA yazarı mı savacağım, şaşırdım... Öyle ya, Merâl Sayın bizim derginin açmış olduğu yarışmanın erkek favorilerinden... Büyük Jüri onu da seçmişti... Haa... Sırası gelmişken, şunu da bildireyim... SİNEMA dergisinin açmış olduğu bu Artist Yarışması'nın büyük Jüri huzurunda yapılan finalleri sona erdikten sonra, Merâl Sayın'ın en beğenilenler arasında olması, garip bir hava yarattı ortada... Bazı okurlarımızdan mektuplar alıyoruz.. Sizin yazarnız da, iltimas yaptınız ona diyorlar... Kusura bakmasın bu okurlar ama, çok yanlış düşünüyorlar... Çünkü SİNEMA dergisi bu konuda sadece bir vasıta olmaktan ibarettir. Bütün gayesi de Türk Sineması'na bu konuda küçük bir yardım yapabilmektir... Ayrıca Merâl Sayın'ı biz seçmedik ki... Büyük Jüri'nin isimlerini günlerce sayfa-

larımızda ilân ettik... Herhalde okumuşsunuzdur.. Sinema konusunda bilgili olduklarına inandığımız birçok arkadaşlarımızı dahi, bizim dergiyle ilgileri bulunduğundan Jüriye dahil etmedik.. Hatta ve hattâ bizim Babî'âli'den hiç kimse yoktu Jüride... Şu halde?

İşte aziz okurlar... SİNEMA dergisi ve misafirleri o gün tam kadro halinde Evrim Fer'in evindeydiler... Çok samimi ve neşeli iki saat geçirdik... Şimdi sizlere sunacağım bu röportaj bu çok samimi iki saatçiğin hikâyesi olacak...

Röportajı misafirlerimizden Nuri Başa'nın Evrim Fer'e sorduğu ilk soruyla açıyorum... Buyurun...

★

— Her hafta size gönderilen çiçeklerin kimden geldiğini öğrenebildiniz mi?

Evrim Fer gayet tatlı, gülümsüyerek:

— Maalesef hayır, dedi.

Nuri Başa, çiçeklerin bir sonuç elde edeceğini bilir gibi şu sözleri söyledi:

— Bunun sonu çok hayırlı olacak...

Sempatik yıldızımız birden şaşırdı.

— Nasıl biliyorsunuz bunu?

— Öyle, öyle...

Bayağı meraklanmıştı Evrim...

— Yoksa siz çiçeklerin kimden geldiğini biliyor musunuz?

— Yooo... Ama sadece bir tahminde bulunuyorum. Sonu iyi olacak...

Doğrusu bu ya, bayağı ben de meraklanmıştım... Acaba Nuri Başa gerçekten bu konuda birşeyler biliyor mu, yoksa sadece bir tahminden

EVİRİM VE MİSAFİRİ ★ Bizim Artist Yarışması'nın galipelerinden Semra Durdağ ile çok çabuk anlaştı. Çok geçmeden başbaşa konuşurlarken gördük onları... Fotoğrafta onları albüm seyrederken görüyoruz.

İKİ FINALİST ★ Yarışmamız finalistlerinden Merâl Sayın ve Semra Durdağ, Evrim Fer'in misafiriydiler o gün... Bir ara Evrim Fer, Türk ve yabancı film yıldızlarının resimleriyle dolu köşeye oturttu onları... Beraberce SİNEMA objektifine poz verdiler...

EĞLENİYORLAR ★ Evrim Fer ve misafirleri bir ara geniş salonda eğlenceli salon oyunları da oynamaktan geri kalmadılar. İşte Semra Durdağ ve onlar...

ibaret mi söyledikleri? Görek önce ve gerekse sonra, bütün ısrarlarınıza rağmen birşey açıklamadı Nuri Başa. Sadece:

— Sonu hayırlı olacak, diyordu.

Ne diyelim? Haydi hayırlısı...

Nuri Başa'dan sonra soru soran misafirimiz Oğuz Adalı oldu. Sen Jozef lisesi talebesinden olan Adalı, Evrim Fer'e en beğendiği filminin hangisi olduğunu sordu. «Unutmadığım Kadın» di Evrim'in beğendiği. Evrim Fer böyle söylerken, ka-

pının zili çaldı. Gitti, açtı genç yıldız kapıyı. İyi adam sözleri üzerine gelir... O sırada gelen de, gazeteci arkadaşımız, SİNEMA yazarı ve «Unutmadığım Kadın» la rejisörlük hayatına başlayan Ölkü Erakalın'dı.

Sevimli aktris adayımız Semra Durdağ bir köşeye geçmiş, sadece konuşulanları dinliyordu.

— Semra hanım, dedim. En fazla sorunun sizden gelmesi lazım... Öyle ya, yakında beyaz perdeye atılacaksınız.... Bu konuda bilmek, öğrenmek istedikleriniz yok mu?

— Şey... Hiçbir şey aklıma gelmiyor ki...

O sırada Venüz Biriz sorularına başladı. Bir bakıma Semra Durdağ'ın öğrenmek istedikleri sayılabilirdi bunlar.

— Evrim hanım. Meslek hayatınızdan memnun musunuz?

Yıldız bu soruyu biraz mütereddit cevapladı:

— Olmağa çalışıyorum... Fakat, sinema muhitine girdiğim için çok pişmanım...

— Nicin acaba?

— Bir aktör olarak bizim sinemada çalışmak kolay, fakat bir aktris olarak çok zor...

Venüs hanım oldukça enteresan sorular soruyor ve Evrim Fer'i müşkül durumlarında bırakıyordu. Hatta bir ara Evrim:

— Siz beni fena yakaladınız, deyiverdi.

İşte bir soru daha:

— Hayat felsefeniz var mı?

— Evet...

— Nasıl görüyorsunuz hayatı?

— Çok berbat...

— Hiç sevdiniz mi?

— Hayır...

— Hayatta en çok arzula-dığınız şey?

— Onu henüz bulamadım.

Bir ara meydanın boş kal-masından istifade eden Nuri Başa, bir süredir merakla tetkik ettiği boş bir çer-çevenin mânâsını soruyor. İşte cevap:

— Sahibini bekliyor...

Rekor yine Venüs Biriz-de. Bu kere evlendiği takdirde sinemayı bırakıp bırakmıyacağını soruyor Evrim Fer'e. Cevap: Evet.

— Zaafınız var mı?

— Yok.

— Ya kaprisleriniz?

— Hayır...

★

Fotoğraflar çekilirken bir yandan da misafirler soruları yetiştirmeye çalışıyorlardı. Bir ara Venüs hanımın soruları bırakmasından istifade eden Sen Jozefli Oğuz Adalı:

— Evrim hanım, dedi. Hangi çeşit müziği seversiniz acaba?

— Ayırt etmem. Yerine göre, batı müziği de olabilir, Türk müziği de...

— Batı müziğinden en çok sevdiğiniz parça?

— My little one...

Nuri Başa sportif sorulara geçti:

— Hangi kulübü tutuyorsunuz?

— Galatasaray'ı...

— Ya en beğendiğiniz futbolcu?

— Metin..

Şimdi sıra yine Venüs ha-

PIYANO BAŞINDA ★ Bir ara misafirlerinin samimi ısrarlarına dayanamıyarak piyanonun başına geçti, onlara neşeli parçalar çaldı...

ÇAY VE PASTA ★ Evrim Fer, misafirlerine karşı her zamanki samimî, naşeli ve sempatikti. Fotoğraflarda misafirleriyle beraber ve Evrim'e gönderilen çiçeklerin hayırlı olduğunu söyleyen Nuri Başa'ya çay ikram ederken...

nımda. Bir anlık bekleyişten sonra tekrar sorularını yağdırmağa başladı.

— Evrim hanım fala inanır mısınız?

— Bazan...

— Yani?

— Meselâ gazetelerdeki fal-ları takip ederim. Bazıları o kadar isabetli oluyor ki, Bazan da alâkasız şeyler...

— Demek işinize gelenleri kabul ediyor ve inanıyorsanız, işinize gelmeyenleri de kabul etmiyorsunuz, öyle mi?

Evrım Fer güldü.

— Öyle...

Ve âni, çok değişik bir soru. Tabii Venüs Biriz'den geldi bu da...

— Çocukları sever misiniz?

— Evet, hem de çok...

— Bizim sinema yıldızlarından kimi beğeniyorsunuz?

— Muhterem Nur, Fikret Hakan ve Salih Tozan...

Semra Dırdağ aldı sırayı. Enteresan bir soru:

— Tiyatro'yu seviyor musunuz?

— Evet, seviyorum. Fakat annem müsaade etmediği için oynayamıyorum. Sezon başında Bulvar Tiyatrosuna girmiştım hattâ...

— Spor-Toto'dan çok büyük para kazansaydınız, ne yapardınız bu parayla?

— Herşeyden ve herkesten uzrk, sakın bir köşede, bir

çiftlik alırs, orada otururdum.

— Koleksiyonlarınız var mı?

— Evet. Şeyircilerimin gönderdikleri mektupları ve bir de hakkımda çıkan yazıları toplarım...

Bu sırada rejisör Ülkü Erakalın misafirlere çay ve pasta dağıtmakla meşgul...

Foto Bellâ da Melih Vassaf ile beraber fotoğraflar için mizansen hazırlıyor. Bir faaliyetler başladı salonda... İşin içine Ülkü Erakalın da karışınca, bir set hazırlanıyor hemencecik orada. Koltuklar oradan oraya, masalar yer değiştiriyor. Bir yandan da Evrim Fer'in annesine teminat veriyor Ülkü:

— Hiç merak etme Fahriye abla, ben misafirler gittikten sonra burada kalır herşeyi yerlerine koyarım...

Bir yandan Ülkü ve bir yandan da Melih Vassaf mizansen hazırlamağa devam ederlerken, ben de bu salonu ve eşyaları tetkik ediyorum. Doğrusu bu ya, Evrim Fer'in evi gayet iyi döşeli... Daha çok klâsik stilde eşyaların süslediği bu salonda, enteresan bir de köşe var... Yıldızlar Köşesi... Bir çok film yıldızlarınızın resimleri dergilerden kesilmiş ve bu köşeye yapıştırılmış... Renkli renksiz resimler... Fikret Hakan, Muhterem Nur ve bir çocukları...

Salonun hemen girişten

sonra solunda, piyano duruyor... Piyanonun yanında bir büfe... Ve kütüphane... Sağ tarafta, o meşhur sahipsiz çerçevenin altında çok geniş bir koltuk...

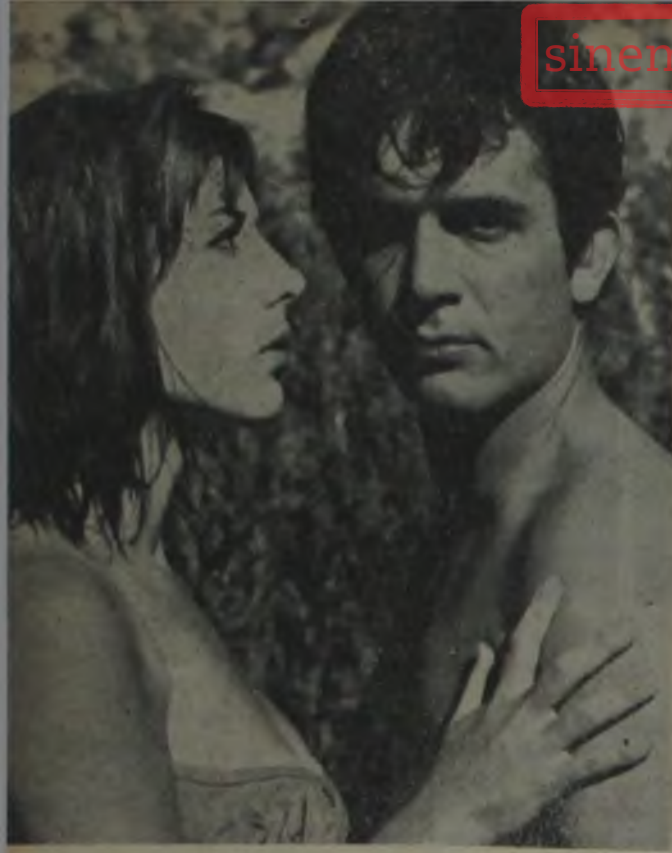
Yerimden kalkıyorum. Sağdaki koltuklardan birinin üzerinde duran bir albümü alıyorum.. Açıyorum. İçinde çeşitli gazete ve dergilerden

kesilmiş küpürler...

Bir yandan fotoğrafların çekilmesi devam ediyor... Flâşlar patlıyor... Yavaş yavaş yerimden kalkıyorum... SİNEMA ekibiyle kaş göz işaretleri yapıyoruz... Tamam, çıkabilirim... Herkese bir temenna çakarak, sessizce ayrılıyorum bu renkli topluluktan...

ÇERÇEVE VE ÖTESİ ★ Evrim Fer'in misafirleri o gün, en çok salonun en güzel yerine asılan boş çerçeveyi merak ettiler. İşte çerçeve ve misafirler...

EFGAN EFEKAN
Barışacak mı?

BARIŞSINLAR

Sinemamızın iki büyük şöhreti, güzel yıldızımız Muhterem Nur ile yakışıklı jönümüz Efgan Efehan arasındaki aşkı çokları biliyor. Bu aşkın evlenerek sonuçlanacağını zannediyordum. Fakat bu sayıdaki SİNEMA'da darıldıklarını, Muhterem'in intihar etmeyi düşündüğünü, çok üzgün ve solgun olduğunu okuyunca nasıl üzıldüm bilemezsiniz. Muhterem'i de, Efgan'ı da çok severim. İkisinin de hayranıyım. Üzülmelerini asla istemem. İlk fırsatta size bu mektubu yazıyorum. Mektubumu yazarken,

canımdan çok sevdiğim Muhterem'in güzel yüzünü solgun ve üzgün görür gibi oluyorum. Beni nasıl üzüyor, bilerseniz. Şeker Muhterem, intiharı hatırandan

çıkarmak ve böyle fena şeyler düşünme.

Darılma ama Efgan, sen de aklını başına topla. Muhakkak Muhterem'i seviyorsun ama, onu niye üzüyorsun. Ben ve bütün sizi sevenler ikinizin de üzülmenizi istiyoruz. Bütün kalbimle barışmanızı temenni eder, ikinize de saadetler dilerim.

Funda AY
ESKİŞEHİR

RÜYALAR VE İNSANLAR

Bu yazının başlığını bir gazeteden çalmış olabilirim, fakat altına sıralıyacağım satırları olmuş bir hakikat kabul ederek okumanızı rica ediyorum...

Kayaların gölgesi uzun zikzaklı bir çizgi halinde, sedasız, sessiz hayâl sohbetine bir renk daha eklemişti o gün sevda bahçelerinde... Sönmişti ruhumdaki alev gölgelerle beraber. Dalmıştım çılgınca aşk bahçelerinde sevgilinin yok olan cemaline. Aramakta idi gözlerim taa, dağların kapkaranlık köşe bucaklarını... Ne gelen, ne giden, ne de benzeyen vardı ona... Yalnız, yemyeşil bir çiçek karşı kenarda aynen sevgili gibi temâşa eyliyordu. Dikkatimi çekmişti o yemyeşil çiçek. Tıpkı sevgilimin sonsuz bakışlarını andırıyordu... Kalktım, gölgelerden sıyrıldım. Hafif adımlarla karşı kenardan o yeşil gül sevgiliyi seyre daldım.... Ben yaklaştıkça biraz daha renkleşmeye ve daha da parlaklaşmaya başladı. Âdeta sevgili gibi yüzüme gülüyor,

daha da yaklaşmamı göz kaş işaretleriyle belli ettiriyordu... Halbuki o bir çiçektir. Nasıl göz kaş edebilirdi. Elimi atsam solar, koparsam ölürdü. Mecburdum karşı kıyıya geçmiye. Soyundum. İmağı heyecanla geçmeye başladım. Ne yazık ki, ben ilerledikçe ırmağın genişliği de ilerliyor, dolayısıyla ona yaklaşmama imkân kalmıyordu... Yeşil gül, birbirimize yaklaşamadığımız için çok üzgündü. Ben suda durmadan ilerliyorum ve ona varmak istiyordum. Su gittikçe insafsızlaşıyor ve enini genişletiyordu... Bu ne garip şeydi, bu nasıl belâydı?

Ve nihayet o yemyeşil çiçek bir melek oluverdi ve elbiseleriyle suya atlayıverdi. Az bir zaman sonra elele tutarak o iki saatte geçemediğim ırmaktan bir dakika içerisinde eski gölgeli muhabbet bahçesinde bağdaş kurarak oturduk... Hafif, serin rüzgâr esiyordu. Ben biraz üşür gibi oldum. Bana daha da yaklaştı. Elindeki yeşil tülbenti sırtıma atıverdi. Sonra konuşmaya başladı... «Karşıdan beni bir gül gibi mi gördün?» «Evet.» dedim. «Ben de seni şimdi bir çiçek görüyorum» dedi. «Bu tülbentte sihir vardır. Kimin üzerinde olsa o bir yeşil gül olarak gözlere sevgi sunar...»

Elimi uzattım. O da filiz parmaklarını uzattı. Beraberce ayağa kalktık. Bir ara gözlerimi açtığım zaman, karyolamın üzerinde kendimi ayakta buldum... Hayret? Bu şekilde de rüya olur mu?

İşte o gece beni bu kadar müthiş bir aşka esir eden, sizin çok yakından tanıdığınız ve sinema dünyamızın büyük şöhreti FATMA GİRİK'ti. Bu gecenin kuşkulu çalkantılarıyla hâlâ dalgın ve üzgünüm.

Yaşar İLCİ
Şark Oteli
Gazi Caddesi.
DİYARBAKIR.

sizin köşeniz

ÖZKAN KAYMAK NİÇİN FİLM ÇEVİRMİYOR?

Tatlı sesli şarkıcımız Özkan Kaymak'ın hayranlarındanım. Uzun müddetten beri sesiyle bizleri büyüleyen Kaymak'ın 'memleketimizde çok sevildiğine inanıyorum. Bu kadar çok hayranı olan ve ayrıca göz doldurucu bir fiziği olan bu şöhretli solistin film şirketlerinden niçin teklif almadığına şaşıyorum.

ÖZKAN KAYMAK
Niçin olmasın?

Kim bilir, belki de alıyor da, kendi istemiyor. Halbuki ne kadar iyi olurdu, sinemada oynasaydı...

Nevin TUNA
Şişli, ŞEHİR

MERAK BU YA PERİ!

Şu dünya ne gariptir yarabbim! Kimi insanlar vardır ki ailesinin, yavrularının nafakasını temin edebilmek, onlara daha müreffeh bir yaşama tarzı sağlayabilmek için bütün ömürleri boyunca türlü meşakatlara ve namuslu insan için arzulan bir çalışma tarzıdır. Kimi insanlar da vardır ki, tesadüfen para sahibi olmuşlardır, mirasa konmuşlardır. veya benliklerini, nefisle-

rini, manevi varlıklarını ayakları altına alarak kolayca para kazanmanın yolunu bulmuşlardır. Bunlar bu şekilde hareket etmekle belki arzuları zevke, lükse, servete erişmişlerdir. Fakat bugün değilse bile yarın muhakkak kaybettikleri benliklerini çok özliyecekler, ona tekrar kavuşmak için ellerindeki herşeyi feda etmek isteyeceklerdir. Ama ne var ki o zaman da çok geç kalmış olacaklardır... Bu mevzuu sinema ve tiyatro hayatına teşmil edece kolursak bunun çok hazin misallerini görmüş oluruz... Bir Muazzez Arçay'ımız vardır ki, senelerce sinema ve tiyatro-muza büyük emekleri dokunan bu sanatkâr, şöhrette olduğu zamanlar geçimini kıt kanaat temin etmiş olacak ki, kazancından bugüne bir şey arttıramamış, bugün de ancak bebek yapıp satmakla geçimini sağlamaktadır. Bir Eşref Kolçak'ımız vardır ki, hâlen filmleri piyasada tutulan değerli bir aktör, aynı zamanda mazbut bir ev erkeği olmasına rağmen bütün hayatı boyunca başını sokabilecek, her türlü lüksten uzak bir yuvaya sahip olmak arzusunu hâlâ tahakkuk ettiremedi... Peri Han, gelelim sana. Çevirdiğin filmler ortada. Bunlardan alacağın ücreti tahmin etmek de zor değil hani. Giyimine, kuşamına olan düşkünlüğüne, pavyonlarda yaş günlerini kutlamalarına bakılırsa, senin filmlerden aldığın para bu masraflarını bile karşılamaya kâfi gelmez. Ya şu en azından yüz bin lira değerinde olan son model hususi arabana ne dersin? Sakın Spor-Toto'dan, millî piyangodan para çıkmış olmsan Peri?

Afet KURAL
Malta, Haliç Cad.
ŞEHİR

RITA NERELERDE?

Son gelen sinema haberlerinde Rita Hayworth'un adı bile geçmiyor. Acaba bu güzel yıldız film çevirmiyor mu artık? Ne olur, Rita film çevirsin veya çevirmesin onun güzel fotoğraflarından birini mecmuanızda yayınlayıverir misiniz?

Ahmet ERCAN
ADAPAZARI

RITA HAYWORTH
Nerelerde

da Konservatuvarın Bale bölümünü bitirdim...»

«— İlk filminiz hangisi? Hangi rejisörle çalıştınız?»

Bir an durdu. Hafifçe boşluğa kaydırdı gözlerini. Dalgın dalgın durup, dolgun dudaklarından teker teker şu sözleri döktü:

«— Sırrı Gültekin'di rejisörüm. İlk defa beyaz perdeye Naciye filmiyle atıldım... Çok heyecanlı günlerimdi o zamanlar... Şimdi de Yılmaz Güney ile beraber «Belâlı Torun» ve Kızıl Vazo» filmlerinde oynuyorum.»

Yılmaz Güney adını ağzına

EVLENECEĞİZ!..

Röportaj: Güngör ÖZSOY

«Onsekizinden fazla göstermiyorsunuz,» diye söze başladım. Güldü. Ve gayet mânâlı bir şekilde, dudaklarını büküp omuzunu yavaşça kaldırarak sol gözünü kırptı...

«— 23 Temmuzda İstanbul'da doğdum. Tahsilime gelince, Erenköy Kız Lisesi mezunuyum ve avnı zamanda

aldığı anda, bir an heyecanlanır gibi oldu Oya... Hafifçe bir göğüs geçirdi.

«— İdealiniz ne?»

Cevap verirken kızarır gibiydi.

«— En büyük idealim evlenip bir yuvaya sahip olmaktır.»

«— Kendinize hayat arka-

daşı seçtiniz mi? Seçtinizse bu bir tesadüf eseri mi?»

Banı teline basmıştım sanki... Şöyle derin derin gözlerimin içine baktı. Oturduğu yerden ayağa kalkıp gezinirken anlatmaya başladı.

«— Yolda izdivaç yaptım desem mübalâğalı bulmayın bunu... Yılmaz Güney'le bir tesadüf eseri olarak Murat Film'de tanışmıştım. Açıkçası orada göz koydu Yılmaz bana... Ve yolda giderken de izdivaç teklif etti...»

«— Seviyor musunuz?» diye sorunca, dudaklarını büklüp garip bir şekilde bana baktı ve başını sallayıp sorumu cevaplandırdı:

«— Sevmek de söz mü? Yanıyorum... İstiklâl caddesinin en kalabalık olduğu bir anda ortaya atılıp, «Ben Yılmaz'ı seviyorum.» diye bağırarak ve hiç olmazsa alev alev yanan kalbimin ateşini biraz olsun dindirmek istiyorum...»

«— Mademki bu kadar seviyorsunuz, evlenecek misiniz?»

«— Gayet tabii.. Hem de kırk gün kırk gece süren bir köy düğünü yapacağız.. Adana'ya gideceğiz... Biliyorsunuz Yılmaz oralı... Orada olacak düğünümüz...»

★

Bu sırada sağ tarafımda oturup keyifli keyifli sigarasını tüttüren Yılmaz Güney'e döndüm...

«— Yılmaz bey... Dedğiniz oldu... İşte şimdive kadar Oya hanım tam objektif olarak, bütün düşünce ve tasavvurlarını sanki yanımda siz yokmuşsunuz gibi anlattı... Biraz güç bir işti ama, ne de olsa artist... Şimdi sıra sizde... Yanınızda Oya hanım yokmuş gibi davranarak başlayın söze...

«— Peki, buyurun.. Sorun.»

«— Düşündüğünüz kimse?»

Kıs kıs güldü. Gözlerini yavaşça O'na çevirip cevap verdi:

«— Oya Tarı...»

Sonra sigarasından derin

OYA TARI VE YILMAZ GÜNEY ★ Son günlerin büyük aşklarını yaşıyan bu çiftin evlenmeleri gün meselesi...

bir nefes alıp söze başladı:

«— Ne sorular sorduğunuzu işittim... Onun için size zahmet çektiirmeden cevap vereyim... 1937 yılının 1 Nisan'ında Adana'da doğdum. Nisan balığıym doğrusu... İlk, orta ve lise tahsilini Adana'da yaptım. Ankara Hukuk Fakültesinin birinci sınıfından ayrılıp İstanbul'a geldim. Dar Film şirketine işletmecisi olarak çalışırken Atıf Yılmaz'la tanışıp beyaz perdeye atıldım. «Bu Vatanın Çocukları» filminde ilk rolümü oynadım. Hemen sonra «Alageyik» filminin baş rolündeydim. Üçüncü filmim ise, «Tütün Zamanı» dır.

«— Romantik misiniz?»

«— Tabii...»

«— Sevdiniz mi? Hâlâ da seviyor musunuz?»

«— Evet... Sevdim ve hâlâ da seviyorum...»

Gözleri Oya'ya çevrildi. Ve iki çift göz gayet mânâlı bakıştılar.

«— Oya hakkında düşündükleriniz?»

«— Oya'ya tamamen eşim gözüyle bakıyorum artık... Ben de deli gibi seviyorum onu... Ne yalan söyleyeyim, ben Oya gibi İstiklâl caddesine çıkıp bağıraramam... Kal-

bim Oya'nın aşkıyla dolu... Onu da herkese duyurup boşaltırsam geriye ne kalacak?»

Yavaşça yerinden kalkıp Oya'ya yaklaştı. Ellerini tuttu. Birbirlerini aşk aleviyle par-

layan gözlerle seyreliyorlardı.

Onları yalnızca bırakıp, içimden sessizce «Allahaismarladık» diyerek 'oradan uzaklaştım.'

ONU SEVİYORUM ★ Genç yıldızımız Yılmaz Güney için böyle söylüyor...

Televizyon Seyrediyoruz..

Yazan:

Melih VASSAF

Fotoğraflar: BELLÂ Fotoğraf Stüdyosu

Evet, sevgili okuyucularım, televizyon seyrediyoruz. Hayır, Almanya'da veya Fransa'da değil... Türkiye'de, İstanbul'da!.. Bir çoklarınızın haberi yoktur bile, Teknik Üniversite'de her perşembe yayın yapan, minicik cici bir Televizyon Stüdyomuz var. Beyoğlu caddesinden ya da İstanbul'un işlek sokaklarından birinden geçerken, görüşünüz. Bir radyo mağazasının önünde kalabalık birikmiş, bir şeyler seyrediyorlar. Belki de o an, kalabalık arasına girip ne seyrettiklerini görmeye üşenirsiniz.. Eğer benim gibi mütecessis iseniz, onu iter, bunu iter, tâ vitrinin yanına kadar sokulabilirsiniz ve programı, eğer vaktiniz varsa, sonuna kadar seyredebilirsiniz. Rakkam, istatistik bilmem ama, halen İstanbul'da Teknik Üniversitenin bu televizyon ya-

yınlarını seyreden, yani evlerinde televizyon olanların sayısı hayli kabarmış. Her neyse, biz gelelim şimdi mevzumıza... Her hafta tiyatrolara gittik, kulislerine girdik, sinemaların prömyerlerinde hazır bulunduk. Ama bir Televizyon Stüdyosuna gitmek hiç aklımıza gelmedi, değil mi?. Bu hafta sizi, Televizyon'a götürmemi ister misiniz? Ben «Teknik Üniversite Televizyon Stüdyosu» na gideceğim bu hafta... Yaz sezonu başladığı için son yayım imiş, sevimli

li Disc-Jockey'imiz Fecri Evci-oğlu flâvet etti... Kendisi efendim, televizyonda müzik yayınlarını idare eder, tanışmış caz orkestralarını, genç ve müstait amatör toplulukları bize tanıtır. Fecri çağırırken «Aman gelmeyi ihmal etme Melih... Son yayın olduğu için bilhassa önem verdik. Muazzam bir Show programı var» dedi.

Televizyon Stüdyosuna gelmek bir mesele!.. Taksim Gazinosunun arkasındaki Teknik Üniversiteye geldiğiniz zaman, daha Stüdyoya gelmiş sayılmazsınız. Bir o kadar da yürüyüp, merdiven

ler çıkmanız, koridorlardan geçmeniz lâzım. Yorulursunuz ama, Stüdyonun koridoruna da girdiğiniz zaman, karşınızda güler yüzlü insanları, Fecri Ebcioglu'nu, Fatih Bey'i, Ayşegül Çilli'yi, Susen German'ı ve Ali Turgan'ı görünce bütün yorgunluğunuzu unutupersiniz. Sizi öylesine samimi ve candan karşılarlar... Dergimizin iki yazarı Merâl Sayın ve Venüs Biriz ile, Stüdyoya girdiğimiz zaman Fecri, programı elime tutuşturdu. Neler de neler yok, programda?.. Orkestra, Eşref Şefik'le hasbihal, Törk kardeşler Boks gösterisi, Valantin Mazlum'un piyano konseri, Bale kösterileri, Susen German'ın çocuk köşesi, Ali Turgan'ın şirirleri, Kristian Kapoçelli'nin şan resitali, Siyah Peçe hikâyesi, Roberto Lorano'nun şarkıları...

Program zengin ama, bugün Fecri epey telâşlı... Neden acaba?.. Sorduğumuzda, yana yakıla anlatıyor:

— Müzik bölümü için «Karakediler» i çağırmıştım. Söz verdikleri halde, gelmediler. Birisinin bir hastası varmış, gelememiş...

★

TELEVİZYONDA ★ Yıldız Leylâ Sayar ve gazeteci arkadaşımız Kadri Yurdatap İstanbul Televizyonundalar...

SOYATAV VE ARKADAŞLARI ★ Fecri Ebcioglu bir vokal gurubunu takdim ediyor...

ri'nin yanında iki genç
gözüm ısıyor bir yer-
Buldum daha önce
efa «Televizyon Progra-
nda Ebcioglu takdim
ti bu gençleri. «Karade-
den Mehmet Tancrı ve
an Babacan!.. Çocuk-
ok üzgünler, Fecri'ye
ne diyeceklerini bilemi-
r. Enstürümanlarını da
nemişler. Yok efendim,
arkadaşlarının evinde ki-
niş, neresi olduğunu da
yorlarmış... Nasıl bile-
r, insan her zaman be-
çalıştığı arkadaşının
unutur mu hiç?.. Her-
işin içinde birşey var.
olduğunu kestiremiyo-
ama, doğrusunu söyle-
lâzım gelirse, bir yere
yi söz verince insan,
de durmalı! Hem, Fec-
müskül durumda bırak-
ne hakları var?.. O
ki, bu gençleri, «Ka-
iler» i müzikseverlere
nak için nasıl çalıştı...
kedileri» çok sever-
fakat itiraf edeyim ki,
ın hâdiseden sonra bi-
k gözümünden düştüler...
ioğlu «Şimdi ne yapı-
e diye hayıflanırken,
aber imdadına yetti.
er Soyata ve arkadaşla-
geliyorlarmış.. Mevsim
lan beri, Televizyona
etleri dolayısıyla bir
gelemiyen memleketi-
bu en parlak Vokal
nihayet son yayına
ler. Somer Soyata ve
aşları neler çalmadılar,
söylemediler?.. Onları
ken Stüdyodaki seyir-
le coştı ve tempo tu-
onları teşçi etti. Vel-
mutamıvacamız bir caz
inde bulunduk o gece.
vizyon'da programın
tını da sinemaya ayrıl-
Önce «Pazar» dergisi
yazarı Kadri Yurda-
zel sinema yıldızı Ley-
ar'ı televizyonda tak-
ı. Seyirciler bu saye-
ran'da hem Leylâ Sa-
oyadoya seyretmek fir-
buldular, hem de hu-
lerini öğrendiler. Bu
aynı zamanda şair o-
ldızın kendi yazdığı-
ri de dinlemek ayrıca
verdi seyircilere... Tele-
idaresi, önümüzdeki

Konca

Gibi Taze

Pürüzsüz bir cilde sahip olmak
için Vitaminli **NESLON** güzellik
kremini kullanınız Sizi tereddütsüz
neticeye ulaştıracaktır
Dr. Winter formülü

NESLON

PRZ - 7

SİN - 10

mevsim bu Show'lara devam
etmeli ve tanınmış sahne ve
perde yıldızlarını halka gös-
termeli bence...

Leylâ Sayar'dan sonra, ge-
çenlerde Dergimizin Artist
Yarışmasını kazanan iki genç
istidat Semra Durdağ ve
Meral Sayın, seyircilere tanı-
tıldı. İkisi de oldukça heyecan-
lıydılar, ama bu heyecan-
larını belli etmemeye çalışı-
yorlardı. Semra Durdağ tatlı
tebessümü ile seyredenleri
büyülerken, Meral Sayın da
yakışıklı tipi ve ekran'a uyan

fiziği ile dikkati çekiyordu..
O anda orada bulunan bir
prodüktör Semra Durdağ ile
Meral Sayın'ı «birbirlerine
uyan bir Sinema Çifti» olu-
rak görür ve belki de bir
filminde beraber oynatırdı.

Roberto Loreno'nun progra-
mı Televizyonun en entere-
san programıydı. Bir yanda
plâğı çalmıyor, öte yanda
Loreno, şarkı söylemeden sa-
dece ağzını açıp kapıyarak.
bu programa iştirak ediyor-
du. Dışardan dinleyenler, mu-
azzam bir orkestra refaka-

tinde Şantörün şarkı söyli-
ceceğini sanıyorlar.

Daha program epey zen-
gin ama.. Hepsini seyretme-
ye kalksak vakit gece yarı-
sını bulacak.. Eşref Şelik te
vaad ettiği halde gelemedi-
ğine göre?..En iyisi Fecri
Ebcioglu'na veda ve teşekkür
edip Stüdyodan ayrıl-
mak. Dışarı çıktığım zaman,
Bizde henüz çok yeni olan
Televizyonun Almanya ve A-
vusturya'da seyrettiğim zen-
gin muazzam programlarını
düşünüyorum.

sinematek.tv

 sinema

